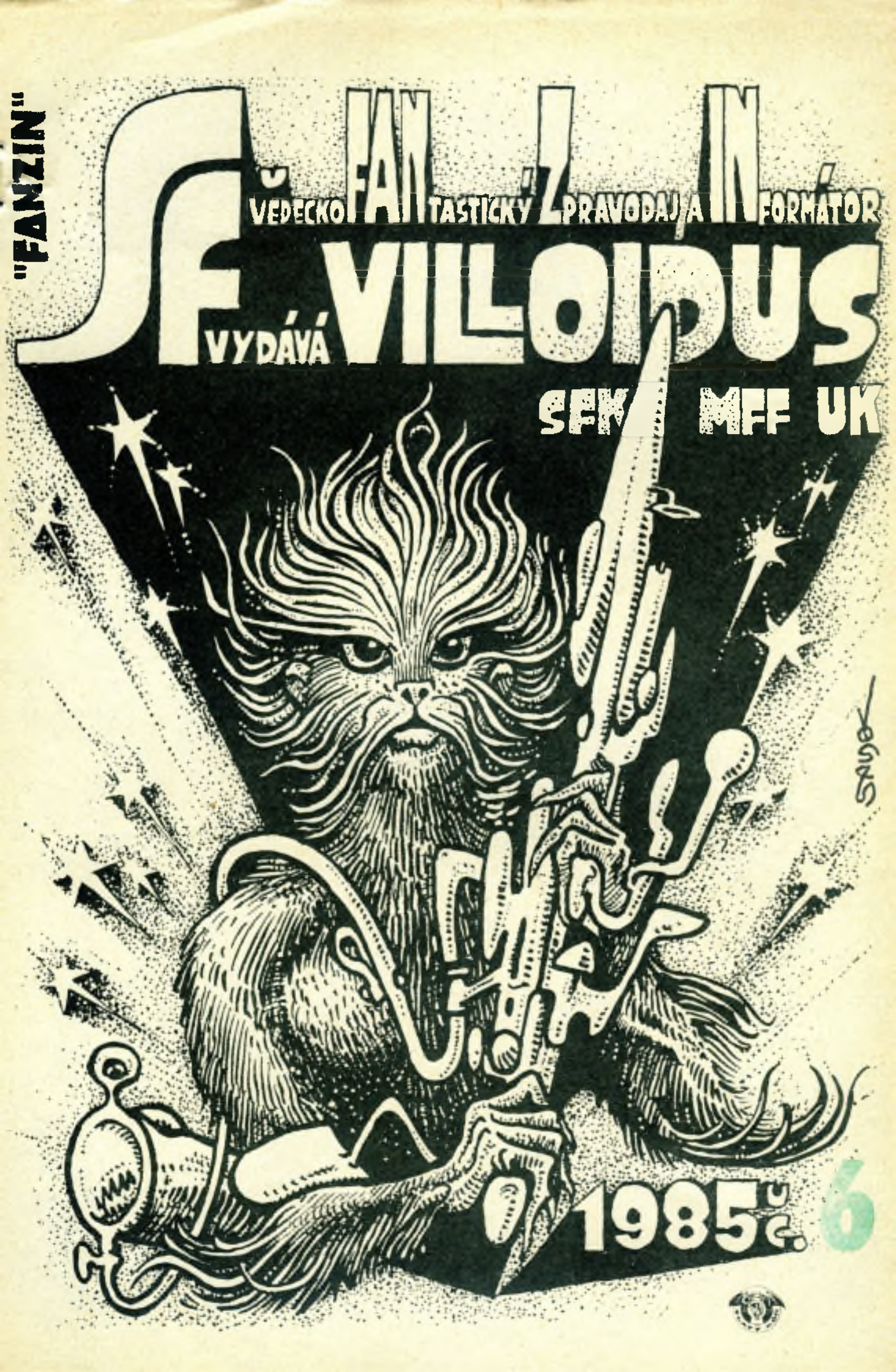
"FANZIN"

SF FANZIN

VEDECKO FANTASTICKÝ ZPRAVODAJSKO INFORMÁTOR

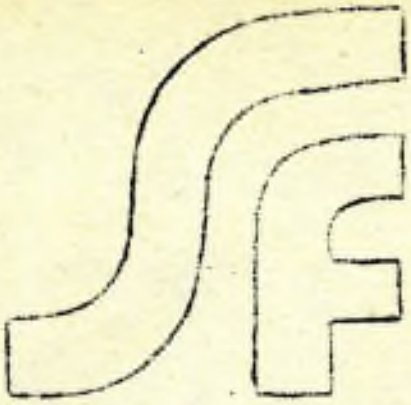
VYDÁVÁ VILLOPUS

SFK MFF UK

1985 ÚČ. 6

6 = 6 = 6 = 6 = 6

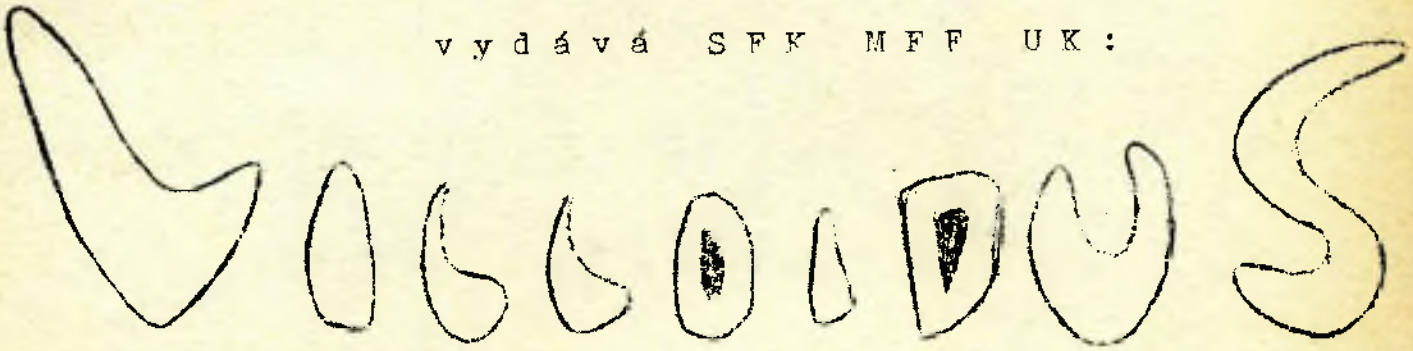

fanzin

vědecko-fantastický

pravoda a formátor

vydává SFK MFF UK:

OBSAH:

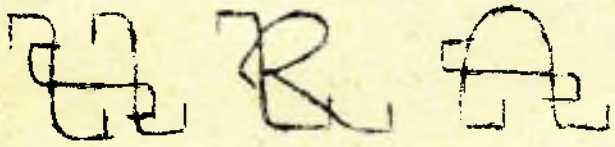
překlad	str.	2	Adam Synowiec: Hra
naše soutěž	"	6	Villoidus Viridis SF ssp. 1986 /-mhv-/
povídka	"	7	P.Vachtl: Ohromen štědrostí marťanských mopslíků
zprávička	"	7	Fanziny u nás /-mhv-/
překlad	"	8	P.J.Farmer: Plout dál až k obzoru
povídka	"	13	Rita Kubelové: Starý dům
Mšec - Slaný	"	14	Přehled technik tisku fanzinů /-mhv-/
překlad	"	15	M.S.Rohan: Vurfujte Gwrxy !
superzpráva	"	21	PARCON'86
povídka	"	22	Jan Hlavička: Služební cesta
povídka	"	26	-jnh-: Jak tenkrát bude lákat čas
poznámka	"	29	Poznámka redakce

SF: Fanzin pro vnitřní spotřebu SFK Villoidus při FO SSM MFF UK Praha
Vychází neperiodicky 5 - 7 krát ročně NEPRODEJNÝ !!!
Šéfredaktor: Martin Hlaváč
Na čísle 6 spolupracovali: Zdeněk a Michaela Rampasovi, Vladimír Wagner, Olga Dvořáková, Mirek Procházka, Jiří Svršek, Bohuslav Vorel, Jirka
Náklad: 250 výtisků; počet stran:29
Redakční uzávěrka 23.11.1985
Adresa: SFK Villoidus, kolej Hvězda III/2, 162 08 Praha 6

FV SSM 1586

Adam Synowiec

se narodil v roce 1959 v Jaworznie. Vystudoval novinářství a publikuje v týdenících "Politechnik", "Walka Mlodych", "Standar Mlodych". Je členem a funkcionářem katovického SF klubu. Jeho sci-fi prvotinou byla v roce 1984 povídka "Do pietnastu centymetrów", která byla publikována v týdeníku "Politechnik". Následující povídka vyšla v měsíčníku "Fantastyka".

Venku už určitě svítalo. V bunkru ukazovaly rudé číslice hodin nad monitory tři hodiny padesát osm minut. Každé bliknutí číselníku ukrajovalo jednu sekundu ze zbývajících sto dvaceti. Teď jich už bylo jen sto patnáct, sto čtrnáct, sto třináct.

Sweel zhluboka zívl a levou rukou se neohrabaně podrbal na zátylku. Prsty pravé spočívaly v předepsané vzdálenosti dvou centimetrů od tlačítka všeobecného poplachu. Ležely tak nehybně už skoro dvě hodiny. Za chvíli přijde Kobrinsky a začne vysedávat následující směnu noční služby - vystřídá ho. Jeho pravá ruka si pak konečně odpočine. Bude se moci protáhnout.

Osmdesát dva, osmdesát jedna, osmdesát. Obrazovky byly celou dobu klidné. Nehrály všemi barvami, kontury nebyly rozmazané, nezářily množstvím bodů a čar. Nebe nad rozsáhlým územím státu bylo čisté. Černý vesmír, posetý světýlky známých hvězd, nehrozil nájezdem nepřátelských střel.

Čtyřicet čtyři, čtyřicet tři, čtyřicet dva. Sweel nevěřil v hloupost žádné ze znepřátelených stran. Nikdo se přece nerozhodne zaútočit, když ví, že v okamžiku startu jeho raket se střely oběti zvedají rovněž. Nebylo by vítězství, nedalo by se ani mluvit o válce, spíše o hromadné sebevraždě.

Devatenáct, osmnáct, sedmnáct ... Vojsko je tu proto, aby chránilo civilisty. Nelze dovolit, aby si lidé uvědomili, že armáda, na kterou se dávají milionové částky, leží na zádech a čas od času kopne do rezavějícího zařízení. Je třeba vytvářet zdání aktivity. Pro svůj klid a spokojenost velitelů. Sweel to dokonale chápal. Už odedávna.

FV SSM 1587

... Tři, dva, jedna ... Ve dveřích se objevil Kobrinsky v čisté kombinéze. Pravé oko si usilovně protíral rukou a bohatýrsky zíval.

"Poručíku, posaďte se do křesla! Ruku už mám zdřevěnělou!" Sweel odsunul sedátko doleva a prkenně vstal. Ruka ze zvyku nadále spočívala nehybně na pultu.

"Dobře, dobře. Už si sedám! Zatracená služba ..." Kobrinsky se pohodlně usadil a odstrčil lehce ruku Sweela. "Tobě je teď hej. Máš dvě hodiny spánku. Já musím znovu čučet na ty zatracené hvězdy."

"Před dvěma hodinami jsi naříkal, že máš rozkaz odpočívat v okamžiku, kdy máš chuť sedět u pultu. Jsi nenapravitelný nespokojenec!" Sweel poklepal kolegu po zádech a pohnul se k východu.

"Zmiz "Flashy"! I tak tě vzbudím, jen co usneš. Potom budeš jinak zpívat. V bufetu mají docela dobrou kávu, pospěš si, možná ji ještě stihneš ..." poslední větu řekl Kobrinsky teplejším tónem.

Káva opravdu nebyla špatná. Sweel seděl u stolku s nohama na sousedním křesle. Dloubal si zápalkou v zubech a přemýšlel co provést s nejbližšími sedmdesáti minutami.

"Chcete ještě jeden šálek poručíku "Flashy"?" barmanka zaujatá vojákem se svůdně usmála.

"Přestaň s tím "Flashem", Bess! Zasedli si na mě, sakra, vtipálkové ... Další kávu už nechci!" Hlučně odsunul křeslo a jako opařený se vydal ke dveřím.

Spát se mu nechtělo. Do následující směny služby zůstala sotva hodina. Půjde si zahrát s "automaty". To byla jeho nejmilejší zábava. Teď tam aspoň nikdo není. Nikdo mu nebude koukat přes rameno a obdivovat jeho zručnost. Byl opravdu dobrý. Mohl tisknout tlačítka desítky minut a porážet elektronické systémy stroje jeden za druhým. Odtud se vzala ta jeho přezdívka. "Flash" - Blesk.

Řada barevných skříní lákala. Sweel si vybral tu nejnovější. Namontovali ji v sále teprve před třemi dny, a tak ještě neznal všechny její schopnosti.

Vhodil do otvoru deseticent, který vyhrabal z kapsy a položil ruce na manipulátory. Obrazovka se rozzářila barevnou maketou nebe. Ve středu rytmicky pulsovala otázka "Ready?". Byl připraven. Stiskl tlačítko startu.

Z horního okraje obrazovky začaly vylétávat zelené stopy střel. Mířily k povrchu Země, kterou měl bránit. Ze třech zákla-

den najednou začal střílet imaginární antirakety. Kříž zaměřovače jak šílený pobíhal mezi oblaky výbuchů.

Pět následujících stále těžších programů zvládl bez vlastních ztrát. Z návodu vyplývalo, že "automat" má takových programů sedm. Tentokráte bylo pozadí růžové. Sweel otřel rychle pravou dlaň o kalhoty a znovu ji položil na manipulační páku zaměřovače. Náhle automat hluše zaskřípal a obraz na monitoru zablikal. Obrazovka dostala černou barvu. Obraz získal prostor a hloubku. S tím se Sweel ještě nesetkal.

Vedle šesti pozemních základen zpozoroval ke své radosti, že tentokrát má k dispozici i tři ozbrojené satelity. Z hlubin obrazovky se na něho řítily čárky nepřátelských výzvědných lodí. Přesnými zásahy je ničil jednu po druhé. Zatím nemusel používat laserová děla na orbitálních stanicích, které měly jen omezené energetické zdroje. Předpokládal, že později budou potřebnější.

Výrazně už byla vidět následující vlna kosmických plavidel. Stále rychleji musel tisknout tlačítko uvolňující jeho obranné rakety. Sweel se snažil mířit do skupin nepřátelských střel. Předvolené zásoby pozemních zbraní "automatu" byly snad nekonečné. Jiskřivé stopy manévrujících střel křižovaly celou obrazovku. Sweel se potil úsilím a ničil ty, které byly nejblíže Zemi. Z hloubi makety se vynořily další stovky velkých kosmických křižníků, které začaly vysílat směrem k satelitům vlastní stihače. Laserová děla zahájila palbu. Mířila a střílela. Sweel už toho měl dost. Podlamovaly se mu nohy a oči nepřítomně jezdily po povrchu monitoru. Ten program byl rozhodně příliš dlouhý. Byl sestaven proto, aby udolal i mistry.

Hrdost mu však nedovolovala přerušit hru. Mířil - střílel, znovu mířil a znovu střílel. Dva bojové satelity mu už rozbili. Pozemní stanice se ještě jakž takž držely, i když "šestce" a "dvojce" chyběla munice.

Nepřítel byl rozsekán více. Nepřátelské stihače pozemský oheň zničil do jednoho. Tři čtvrtiny flotily křižníků defilovaly v podobě trosek před hlavněmi zbraní Sweela. Zbývající zřídka vysílaly střely ve směru povrchu globu. Vyhledával kus po kuse a ničil je raketami. Vyhrával. S úžasem hleděl, jak se asi tucet zbylých hvězdoletů útočníka náhle obrací a odlétá za okraj obrazovky. Také útěk byl naprogramován?!

Díval se na prázdný monitor a ničemu nerozuměl. Zpocené ruce se mu třásly únavou. Cítil se, jakoby skrz jeho hlavu, od jednoho

ucha k druhému, tekla divoce bouřící horská bystřina. Oči Sweela začaly slzet. Přes slzy uviděl siluety lidí odrážející se ve skle obrazovky. Prudce se otočil. Okolo padesáti osob na něho mlčky hledělo. Úplně vpředu se strojeně usmíval plukovník McDermott.

"Výborně "Flashy"! Vybil jsi je skoro všechny," řekl tiše.

"No a co sakra! Přece jsou to elektronické atrapy, snad nejsou chráněné loveckým právem," vztekal se Sweel. Nikdy neměl rád kibice, kteří se mu lepili na záda. Navíc plukovník znovu začal s tím "Flashem" ... "Mám přestávku ve službě! Hru s těmi bednami řády nezakazují. O co tedy jde?"

"To nebyla hra, "Flashy"! To byla skutečnost. Před chvílí." Plukovník pomalu pokývl hlavou a ukázal prstem nahoru. "Přímo nad námi."

"Blbost!! Tomu nikdy neuvěřím! Je to jenom jednoduchá hračka s několika mikroprocesory, a ne komplikovaný Centrální Počítač Obrany ... Při něm je Kobrinsky ... Já se jmenuji Sweel! To dobře víte ... Mám teď pravidelnou přestávku na odpočinek," poručík ukřivděně křičel a jezdil pohledem od tváře ke tváři.

"Kobrinsky v průběhu služby usnul. I kdyby se ho počítači podařilo probudit v okamžiku ohlášení poplachu, stejně by se včas nemohl připravit k obranným operacím. Flotila útočníků se objevila příliš nečekaně ... Počítač tedy udělal jedinou věc, která byla v daném okamžiku možná - našel operátora vně řídícího střediska. Ty hračky tady jsou napojeny na starý elektronický mozek, který se má po přeprogramování zabývat administrativními záležitostmi základny. Všiml sis přece, že měníme televizní hry každé dva týdny. Aby jste se nenudili."

"I tak to nemá logiku! Přece jsem odsud nemohl střílet do kosmu atomovými raketami ..." Sweel s pohrdáním bouchl do pultu monitoru.

"Mohls! Počítač Obrany se spojil starým kanálem s elektronickým byrokratem a odtamtud se napojil sem. Přenesl obraz skutečnosti na obrazovku simulátoru. Každý tvůj tah přenášel do systému obrany. Bojovals doopravdy "Flashy"!"

Hned za McDermottem, schoulený u rámu dveří, se nejistě na Sweela usmíval vylekaný Kobrinsky.

"Přestaňte si ze mě dělat blázny! Kdo by to měl být?! Do koho jsem střílel?" hlas Sweela přestal být umíněný.

"Nebyl to nikdo ze Země!" plukovník si zapálil cigaretu a krabičku nabídl poručíkovi.

Sweel to gesto ani nepostřehl. Na jeho tváři se zračilo ohrom-

né myšlenkové vypětí. Hlavou mu vrtala neurčitá vzpomínka a mrazila ho v zádech. Svírala hrdlo a vnitřnosti tak, jak to dělává strach. Sweel se bál si tu můru připomenout. Strašně se bál.

"Plukovníku! Řekněte, že to není pravda," skoro zakňoural, jak až k bolesti zatínal pěsti. "Proč právě mě si ta prokletá mašina vybrala? Proč mě ..."

"Protože jsi nejlepší! Osvědčil ses přece na jedničku. Uniklo ti jen pár střel. Neboj se, netrefí obydlené plochy. Srazili jsme je do blízkých hor. Hodil se tvůj postřeh a bystré oko. Zbytečně se ti neříká "Flash"."

Přes slzící oči se díval na vážné tváře Kobrinského, Bessi, McDermotta a ostatních důstojníků a vojáků. Někteří potom tvrdili, že Sweel plakal. Je to možné. Jisté je, že Sweel už tehdy předvídal důsledky svého činu. Ve shodě s taktikou počítačových her a vojenským výcvikem začal střílet do skutečných lodí z Fornoxa první. Ty tedy neútočily, jen se bránily. Nepřiletěly na Zemi, aby vedly válku.

Sweel byl dva dny potom povýšen do hodnosti majora, připnuli mu na hruď tři nové medaile a byl uvolněn ze služby. V slavnostní uniformě vyskočil z okna půl hodiny po ceremonii předávání vyznamenání. Ležel mrtvý na dlažbě a v zaťaté pěsti tiskl obyčejný deseticent.

přeložil Vladimír Wagner

V i l l o i d u s V i r i d i s S F s s p . 1 9 8 6

Další ročník naší světoznámé soutěže má tentokrát již tradiční uzávěrku - 15.3.1986 !!!!!

Soutěže se můžou zúčastnit všichni česky nebo slovensky píšící autoři - profesionálové i amatéři,prostřednictvím dosud nepublikovaných děl do rozsahu čtyřiceti stran normalizovaného strojopisu.

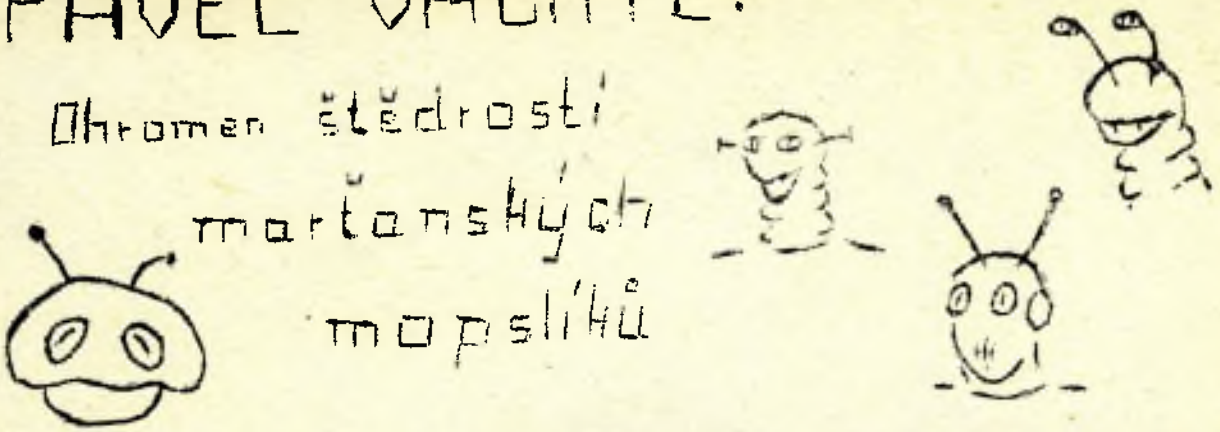
Povídky posílejte ve dvou exemplářích, jež zůstávají k dispozici naší redakci.

Své díla /všech stylů - nejen povídky/ posílejte na naši adresu uvedenou v tiráži fanzinu.

-mhv-

PAVEL VACHTL:

Ohromen štědrosti marťanských mopsíků

Psát sci-fi /a literaturu vůbec/ je těžká šlamastyka, právě když chcete psát, nic vás totiž nenapadá. Zašel jsem o radu k příteli. Poradil: "Vrhni tam kopec antihmoty a parádní marš mohutného zástupu robotů, tím to bezva zabere. Zflekni, protožeon tomu rozumí. On je marný fyzikouš. "Ber váš raketa o dům a jiskry vyfrkni z komína ven, frr! Z lesíčka plamínek a studánka plná novinových Marťanů. Hyslovitá podoba asteroidů, na němž se nám ztratil Marná Sláva Fred. Ze sté třicáté mezihvězdné. Za hvězdami - trvalá ondulace. Nebo Andulace? Rozkoš--Ozkroš ví své. Netrpělivá /bezuzdá/ ostuda /nebo oslava/ centrální rady Země. Demonstrace za zvýšení cen umělého žrádla. Muselo se povolit, potit. Muselo se zplodit. Plodníky jedlých camrdlíků z XBC-03-AB-00-6CD-2. Memorování motivů z Aldisse a Asimova. Pán robotů - klička, návod, jak obejít tři robotnické zákony. Se sebezapřením ze sebe vysoukal konec příběhu. Vše jsem si způsobně zaznamenal.
Druhá fáze - nadstavba. Politicko - ekonomická formulace. Myslet je již špatná nálepka v této pohnutá době. Dolů! Ruce pryč, vrazi, od marťanských mopsíků! O to ale literátům většinou nejde /ale vyjde!/. Je to skvěle primitivní. Právě teď mi to začalo bavit. Ne,opravdu mi nikdy nešlo. To spíš o prachy. Máte drobný? Vy nemehlíku nemravná! S Marťankami byste to chtěl zkusit? Ctče, polib skráň tohoto věrného, mně poddaného masivního rovota - slota.

- x - x - x - x - x - x -

FANZINy u nás:

- v ČSSR se v současné době tiskne SFkluby přes 30 fanzinů, jejichž náklad je od jednoho výtisku do nákladu 400 výtisků. "Periodicita" se pohybuje od jednoho do dvanácti čísel za rok

--mhv-

FV SSM 1592

Philip José Farmer - PLOUT DÁL AŽ K OBZORU

Bratr Jiskra seděl mezi stěnou a vysílačkou a nehýbal se. Jen jeho prsty občas rytmicky zabubnovaly na klaviaturu na stole a šedomodré oči, prozrazující jeho irský původ, zabloudily tu a tam ke dveřím toldilly, té malé boudičky na palubě, ve které byl namačkán. Bylo špatně vidět.

Venku se míhalo světlo lucerny, která visela na zábradlí. Opírali se o ně dva námořníci. Za nimi bylo vidět jasná světla a naurčité tvary lodí PINTA a NIŇA. A za nimi byl tmavý obzor Atlantiku, který vyhlížel ve světle měsíce krvavě rudě a zároveň černě.

Malá karbonová žárovička osvětlovala mnichovu tonzuru, jeho tlustý a soustředěný obličej.

Dnes to v éteru syčelo a prskalo, ale on měl sluchátka pevně na uších a slyšel v nich pravidelné tečky-čárky tak, jak je vysílal operátor v Las Palmas na Kanárských ostrovech.

"Bzzz. . Tak sherry už došlo... Húúíít... To je špatně... Vrr ty nádobo chlastu... zzz... Bůh vám odpust vaše hříchy..."

"Fůra novinek a tak dále... Vššš... Nastavte už jednou taky uši, vy hříšnící... Říká se, že se Turci shromažďují... škvrk... armádu, která míří k Rakousku. Ty létající buřty, co byly vidět skoro nad všemi křesťanskými městy, jsou prý tureckého původu. Povídá se, že je vynalezl nějaký rogeriánský renegát, který se obrátil na muslimskou víru. Mě se ... bzzz... nezdá. Něco takového by nikdo z nás neudělal. To je pomluva šířená nepřáteli křesťanství. Jenže mnoho lidí tomu věří."

"Co Admirál? Jak jste podle něho ještě daleko od Cipangu?"

"Dneska Savonarola veřejně napadl papeže, bohaté občany Florencie, řecké umění a literaturu a pokusy žáků svatého Rogera Bacona... Zzz... Ten člověk je upřímný, ale je sveden na nepravou cestu a je nebezpečný... Určitě skončí na hranici, kterou na nás pořád svolává..."

"Škvrk... Co říkáte tomuhle... Dva irští vojáci, Pat a Mike, se procházejí ulicemi Grenady a najednou se z balkónu vykloní krásná Saracénka a vyleje na ně džbán...sss. . a Pat se podívá nahoru a... vrrr... Dobrý, co? Bratr Juan to vykládal dnes večer..."

"PV... PV... Pv... Slyšíte mě?... Já vím, že je to nebezpečné, tohle si vykládat, ale nikdo nás dnes neposlouchá .. zzz... Myslím, že ne, i když..."

A v éteru se míhaly dál zprávy a poselství. Konečně bratr Jiskra vytukal signál PV, který značil konec spojení - Pax Vobiscum. Potom odpojil sluchátka od vysílačky, odložil je a předepsaným způsobem se vztyčil.

Když se vyplížil z toldilly /notně si přitom odřel břicho o okraj stolu/, přešel k zábradlí, kde byli opřeni de Salcedo a Torres a tiše spolu hovořili.Ve světle měsíce bylo dobře vidět světlé vlasy pážete a tmavý tlumočníkův plnovous, a v jeho paprscích se též odrážela tlustá mnichova tvář a jasně červená rogeriánská sutana. V její kapuci byly uloženy všechny nutné potřeby: papír, pero, lahvička inkoustu, klíčky, šroubovák, šifrovací klíč, pravítko a příručka o nebeských principech.

"Tak co, starý brachu," řekl familiérně mladý Salcedo, "co jste chytil z Las Palmas?"

"Teď nic. Pořád jsme byli rušeni." Mnich ukázal prstem na měsíc. "Ten vypadá! Je velký a červený jako můj nos."

Oba námořníci se zasmáli a Salcedo řekl: "Ale on postupně zbledne a zmenší se, otče. Kdežto váš nos se bude zvětšovat a zrudne se čtvercem množství..."

Odmlčel se, protože mnich najednou vystrčil nos jako ryba a zavětřil. Přiblížil se těsně k nim a z jeho očí šlehaly jiskry jako z vysílačky v toldille.

Znovu několikrát hlasitě zavětřil. Výsledek ho zřejmě uspokojil, protože spokojeně mrkl. Neřekl jim však hned, co zjistil. "Ten bratr z Las Palmas dovede člověka skutečně pobavit. Vykládá mi všechny možné filozofické teorie, od přijatelných až po ty nejfantastičtější. Tak dneska, dříve než nás tohle přerušilo," ukázal na obrovský měsíc, " jsme probírali takzvané paralelní světy. To si vymyslel Dysphargius z Gothamu. Podle něho mohou být jiné světy ve vesmírech, které jsou vedle nás, ale nevidíme je, a Bůh ve své nekonečné schopnosti tvořit vytvořil - snad z nutnosti - nekonečné množství světů, kde se stalo všechno, co se kdy může stát."

"Ano?" ozval se de Salcedo.

"Přesně tak. Například královna Isabella odvrátila Kolumba od jeho plánu, takže nikdy neuskutečnil svůj pokus doplout do Indie přes Atlantik. My tady nestojíme u zábradlí, neexistuje spojení mezi námi a Kanárskými ostrovy, a já si na Santě Marii s nikým nevykládám. Nebo řekněme, že Roger Bacon byl církví pronásledován a nedostal podporu pro své vynálezy, která daly vzniknout mocnému řádu chránícímu monopol církve v alchymii. Před ním to byly jen ďábelské praktiky."

Torres otevřel ústa, ale kněz ho rázným pohybem umlčel a pokračoval: "On měl ještě bláznivější teorie, ale dost podnětné. Představoval si vesmíry, kde platí jiné fyzikální zákony. Zvláště jeden se mi líbil. Zřejmě nevíte, že Angelo Angelei dokázal, když shazoval předměty z věže v Pise, že různě těžké předměty padají různě rychle. Můj kolega na Kanárských ostrovech píše právě satiru odehrávající se ve vesmíru, kde je Aristoteles lhářem, kde všechny předměty padají stejnou rychlostí, ať jsou jakkoli velké. Je to k ničemu, ale pomáhá to zabíjet čas. Zaplnujeme éter svými andílky."

De Salcedo řekl: "Ehm, nechci, abyste si myslel, že jsem zvědavý na vaše církevní tajemství, bratře Jiskro. Ale ti andílci, které vysílá váš přístroj, mě udivují. Je to hřích zeptat se, co jsou vlastně zač?"

Mnich vydal huhlavý zvuk. "To záleží na okolnostech, milí přátelé. Uvedu vám příklad. Kdybyste, řekněme, schovávali láhev velmi vzácného sherry a nenabídli byste z ní jednomu starému pánovi, byl by to hřích. Ale kdybyste dali tomu žíznivému, vyprahlému pokornému člověku napít onoho osvěžujícího a posilujícího nápoje, modlil bych se za vás, za váš nezištný čin. A tak by mě to potěšilo, že bych vám řekl něco o své vysílačce. Nic, co by vás vylekalo, jen aby to ve vás posílilo úctu k mému slavnému řádu."

De Salcedo se spiklenecky usmál a podal mnichovi láhev, kterou schovával pod kabátem. Námořníci sledovali, jak kněz hltavě pije, a významně se na sebe podívali. Nebylo divu, že kněz známý svými znalostmi v alchymii byl poslán na tuto hazardní výpravu kdovíkam. Církev si to dobře spočítala. Vrátí-li se z výpravy živý, tím lépe. A když ne, nebude již hřešit.

Mnich si otřel ústa o rukáv, hlasitě zafrkal a řekl: "Gracias, chlapci. Děkuji vám z celého srdce. Starý tlustý Ir, který už hynul žízní, vám vyjadřuje své neskonalé díky. Zachránili jste mě."

"Poděkujte raději tomu svému nosu," odpověděl de Salcedo. "A teď, když jste nasákl, můžete nám něco říct o tom svém přístroji?"

Bratr Jiskra mluvil patnáct minut. Poté mu jeho posluchači položili několik povolených otázek.

"A říkáte, že vysíláte na kmitočtu 1800 k.c.?" zeptalo se páže. "Co znamená to k.c.?"

"K. znamená podle řečtiny tisíc. A c. je z habrejského slova cherubín - andílek. Čili posel. Tak, jak to chápeme, je éter plný těchto andílků-poslů. Když vytukáváme na klíči našeho přístroje, vyvoláme si některé z těch poslů, aby nám posloužili. Takže 1800 k.c. znamená, že v určité časové jednotce se shromáždí jeden milión osmset tisíc cherubínů a ženou se éterem. Jeden stíhá druhého. Jsou všichni ve stejné rovině, takže jednotlivé andílky byste nedokázali rozpoznat. Takový soubor nazýváme sled andílků V.K."

"V.K.!?"

"Výška křídel. Můj přístroj je V.K. vysílač."

"To je omračující teorie!" řekl mladý de Salcedo. "Je to téměř nad lidské chápání. Představte si, že je vysílač vypnut a na levé straně se shromáždí určité množství 'špatných andílků' a stejné množství 'dobrých andílků' na druhé straně cívky, kteří s nimi bojují. Jakmile je špatných andílků na přístroji tolik, že už se nemohou snést, udělají jiskru a přeskočí na správnou stranu. A to trvá tak dlouho, až přilákají pozornost 'dobrých' andílků-poslů. A vy, bratře Jiskro, když tisknete klíč svého přístroje, vy tyto neviditelné síly vyvoláváte a přimějete je k činnosti. A takto se můžete na velkou vzdálenost dohovořit se svými řádovými bratry."

"Bože můj," řekl de Torres.

Nebyla to prázdná kletba, ale nábožné zvolání, plné obdivu. Náhle si uvědomil, že člověk není sám, že kdekoli jsou na sobě nashromážděny malé bytosti, černé a bílé, a zaplňují celý vesmír. Jako v šachové hře; černí byli ďáblí, bílí byli andělé. Boží ruka je udržovala v rovnováze a byli tu, aby sloužili lidem, tak jako ptáci ve vzduchu nebo ryby ve vodě.

De Torres nedokázal nic jiného než se zeptat: "Snad byste mi mohl říci, kolik andílků se vejde na špičku jehly?"

De Salcedo zafrkal. "Poslouchejte. Z filozofického hlediska můžete na špičku jehly umístit tolik andílků, kolik se vám zachce. Ve skutečnosti jich tam můžete umístit pouze takové množství, kolik se jich tam vejde. Už dost o tom. Mě zajímají fakta, ne výmysly. Řekněte mi, jak je možné, že vám měsíc zabránil v příjmu cherubínů, které vyslali bratři z Las Palmas?"

"U Ceasara, jak to mám vědět? Copak jsem studnice vší moudrosti? Jistěže nejsem! Já jsem pokorný a nevědomý kněz. Mohu vám jen říci, že měsíc vypadal jako červený nádor na obzoru a já jsem musel zanechat vysílání svých andílků. A těm na Kanárských ostrovech se nevedlo líp, tak to taky vzdali. To se stalo minulou noc a dneska znovu."

"Vysílá měsíc nějaká poselství?" zeptal se de Torres.

"Nedovedu vyluštit jejich kód. Ale ano, vysílá."

"Santa Maria!"

"Třeba jsou na měsíci lidé," napadlo de Salceda, "a to oni vysílají."

Bratr Jiskra jen pokrčil nosem.

"Možná," pronesl Torres slabým hlasem, "že jestli jsou hvězdy okénky v nebi, jak jsem to slyšel říkat, vyvolávají andělé výše postavení ty - nižší? A děje se to, jen když je měsíc v úplňku, abychom věděli, že se jedná o nebeský jev?"

Pokřižoval se a rozhlédl se po lodi.

"Nemusíte se bát," řekl jemně mnich. "Nemáte za ramenem inkvizitora. Víte, že já jsem jediným knězem v celé výpravě. Kromě toho vaše vývody dogmata nenarušují. Ale to není důležité. Jednomu však nerozumím: jak může nebeské těleso vysílat? Jak to, že je na stejné frekvenci, jako používám já? Proč-?"

"Už to mám," přerušil ho de Salcedo s horlivostí mládí. "Řekl bych, že Admirál a Rogeriáni se mýlí, když tvrdí, že Země je kulatá. Já tvrdím, že Země je plochá. Řekl bych, že obzor znamená, že nežijeme na kouli, ale že Země je jen malinko zakřivená. A tvrdím, že poslové nepřicházejí z měsíce, ale ze stejné lodi, jako je ta naše, která se vznáší v prázdnu za naší Zemí."

"Cože?" zvolali jeho společníci.

"Copak jste neslyšeli," řekl de Salcedo, "že portugalský král potom, co odmítl Kolumbův návrh, vyslal tajně vlastní loď? Co když je to pravda? Co když ty andílky vysílají naši předchůdci, kteří přepadli přes okraj světa, visí ve vzduchu a v noci jsou vidět, protože sledují měsíc jakožto druhá malinká oběžnice?"

Mnichův smích probudil mnoho námořníků: "Tak tohle musím povědět bratrovi v Las Palmas. Určitě si to zařadí do toho svého románu. Za chvíli mi řeknete, že ta poselství pocházejí z oněch létajících buřtů, které prý viděli laici, a které chrlí oheň. Můj drahý de Salcedo, nebuďte směšný. I staří Řekové věděli, že Země je kulatá. Na každé evropské univerzitě se to učí. A Rogeriáni změřili její poloměr. Víme s jistotou, že Indie leží hned za Atlantikem. Stejně tak jako nám matematika dokazuje, že létající stroje těžší než vzduch jsou nesmysl. Naši vzdělaní bratři nás ujistili, že ty létající výmysly jsou masové halucinace, nebo nějaký trik Turků a jiných nevěřících, kteří chtějí zasít mezi lidmi paniku."

"To vysílání z měsíce není výmysl, za to vám ručím. Nevím, co to je. Ale není to ani španělská, ani portugalská loď. Proč by používala odlišného kódu? I kdyby připlula z Lisabonu, její vysílačku by obsluhoval Rogerián. A v souladu s naší politikou by byl jiné národnosti než posádka, aby nebyl zapleten do politických machinací. Určitě by neporušil naše zákony tím, že by do Lisabonu vysílal jiným kódem. My, žáci svatého Rogera, se nenecháme zatáhnout do politických různic. Kromě toho by ta vysílačka nebyla dost silná, aby její signál doletěl do Evropy. Musela by vysílat na nás."

"Jak si tím můžete být jist?" zeptal se de Salcedo. "At je vám to jakkoli proti mysli, podplatit lze i mnicha. Nebo mohl do vašich tajemství proniknout nějaký laik, který vynalezl ten kód. Já si myslím, že je to portugalská loď, která oboci vysílá jiné lodi, jež není od nás daleko."

De Torres se otřásl a narovnal se. "Třeba nás andělé varují před přicházející smrtí? Co když? ..."

"Ale proč by to nedělali v našem kódu? Andělé by ho určitě znali, tak jako já. Ne, to určitě ne."

"Snad se to nikdy nedozvíme," zabručel de Salcedo. "Kolumbus slíbil posádce, že nespatříme-li do zítřka do večera zemi, vrátíme se. Jinak," přejel si prstem po krku, "krrrk! Ještě jeden den, a zamíříme na východ. Tak se zbavíme toho krvavého měsíce a nesrozumitelných zpráv."

"Bude to velká ztráta pro řád i pro církev," povzdechl kněz. "Ale tyto věci ponechám Bohu a postarám se pouze o to, co mi On svěří."

Po tomto zbožném projevu pozvedl láhev k ústům a snížil úroveň hladiny. Když vědecky prověřil obsah a prozkoumal jeho kvalitu a kvantitu, přemístil její obsah do té nejlepší chemické továrny - do svého břicha.

Oblízl si rty a nehledě na zklamané obličeje námořníků začal nadšeně vyprávět o lodním šroubu a stroji, který ho poháněl. Oba byly nedávno sestrojeny na fakultě sv. Jonáše v Janově. Kdyby byly tři Isabelliny lodě vybaveny těmito věcičkami, prohlašoval, nebyly by vůbec závislé na větru. Jenže bratři jejich široké užívání prozatím zakázali, protože se obávali, že kouř, který jde ze stroje,

by otrávil ovzduší, a strašlivá rychlost by mohla být člověku osudná. Načež začal podrobně líčit život svého svatého patrona, tvůrce první vysílačky a přijímače, Jonáše z Carcassonne, který se stal mučedníkem, když uchopil drát, o němž si myslel, že je izolován.

Oba námořníci se rychle omluvili a ztratili se. Mnich byl dobrý kamarád, ale občas je nudil s tou svou hagiografií. Kromě toho si chtěli povídat o ženských.

Kdyby byl Kolumbus nepřesvědčil posádku, aby pluli jestě jeden den, mohlo všechno dopadnout jinak.

Ráno byli námořníci potěšeni, když uviděli velké ptáky kroužící nad loděmi. Země jistě nebyla daleko; třeba ti okřídlení tvorové přilétli z pobřeží samotného Cipangu, jehož střechy prý byly ze zlata.

Ptáci se snesli níž. Zblízka se zdáli ještě větší a vypadali podivně. Jejich těla byla plochá, téměř ve tvaru talíře a vzhledem ke křídlům dlouhým třicet stop se zdála malá. A neměli žádné nohy. Jenom několik námořníků si to uvědomilo. Ti ptáci věčně létali ve vzduchu a nikdy nepřistáli na zemi nebo na vodě.

Námořníci o tom přemýšleli, když tu uslyšeli zvuk, jako když si někdo odkašlává. Byl tichý a hodně daleko. Nikdo si toho nevšiml; kdekdo si myslel, že si jeho soused odkašlal.

Za několik minut začal zvuk sílit. Byl stále silnější, jako když vibruje struna loutny.

Všichni vzhlédli. Pohlédli k západu.

Ale ještě nepochopili, že ten zvuk jako vibrující struna pochází od okrajové linie, která držela Zemi pohromadě, že tato linie byla napnuta na maximum, a prudký prst moře ji protrhl.

Tehdy pochopili. Projeli přes obzor.

A to už bylo pozdě.

Jitro nepřišlo jako hrom, to b y l sám hrom. Ačkoli se všechny lodě snažily zpomalit a srazit se dohromady, proud je unášel a všechna jejich snaha byla zbytečná.

Tehdy si rogerián přál, aby byli vybaveni janovským lodním šroubem a strojem na pálení dřeva, který by jim umožnil odolat strašlivému náporu moře. Někteří lidé se začali modlit, jiní zešíleli, několik jich napadlo admirála. Další skákali přes palubu nebo jen nehybně zírali.

Jen odvážný admirál a statečný bratr Jiskra setrvali na svých místech. Tlustý mnich byl po celý den ve své boudě a vysílal svému kolegovi na Kanárských ostrovech zprávu za zprávou. Ustal teprve tehdy, kdy se objevil Měsíc jako obrovská červená koule. Potom pozorně poslouchal celou noc a zoufale pracoval. Škrábal poznámky na papír a hrabal se v šifrovacích kódech.

Když přišlo hromové ráno, vyřítil se z toldilly s papírem v ruce. Měl vytřeštěné oči, jeho rty se pohybovaly, ale nikdo neporozuměl, že konečně rozluštil kód. Nikdo ho neslyšel, jak volá: "Portugalci! To jsou Portugalci!"

Měli už příliš zalehlé uši na to, aby ještě uslyšeli lidský hlas. To odkašlání a vibrování struny bylo jen předehrou k děsivému koncertu, jenž zněl jako Gabrielovy trouby: to se Oceán vyléval do prostoru.

/P.J.Farmer - Sail On! Sail On! - sbírka Backdrop of Stories, New English Library, London 1975, přeložil Jan Pavlík/

RITA KUBELOVÁ:

Starý dům

Návrat zpět do svého mládí. To přece není nic těžkého. Stačí projít tudy, kudy se kdysi toulal jeden malý jeden střapatý kluk a vzpomínat.

Tady bývala halda štěrku a kolem plno rezavých ocelových hoblin. Pro partu kluků to však byly hory, do kterých se dal zakopat poklad.

Dětská fantazie.

Každý den nás nakonec zavedla ke starému omšelému domu. Byl příbytkem bohatých králů a strašlivých duchů. Věřili jsme, že ve sklepě je obrovská síň a v ní OSUD. Víra v dětský sen nám ho ukazovala jako starce, který bez ustání pronouští mezi prsty šňůru s perlami. Každá perla je jeden život. Nekonečný růženec vychází ze stropu a mizí v podlaze. Bez počátku - bez konce. Některé perličky praskly po cestě, to byly nedožité lidské životy. A my jsme věřili tím víc, že jednou nám Petr oznámil, že jeho perlička praskla. Druhý den - prý ho srazilo auto.

A já teď stojím před tím starým domem. Působí hrdě, důstojně a staře, vzbuzuje respekt a strach. Dávno slepá okna a na dveřích nápis: URČENO K DEMOLICI! Zvědavé oči chlapců nikdy nevnikly do posvátného chladu těchto zdí. Ani zvědavost nepřemohla dětský strach ze hřbitovní krásy tohoto domu. Napadlo mě, že snad teď, jako dospělý bych směl vstoupit tam, kam dříve prohikala jen fantazie.

Ledová klika tiše otevřela obrovské dveře. Dávno neznámé světlo slabě ozářilo průjezd, který nikam nevedl. Ponuré schodiště s vratkým zábradlím mě dovedlo do první síně. Štěrbinami v prknech, kterými byla zatlučena okna sem vnikalo světlo. Ve vzduchu tkvěl pach plísně a hniloby. Na podlaze byly odporné vlhké cáry. Snad kdysi koberec. Uprostřed stál karetní stolek, z něhož neznámá ruka ulámala slonovinové ozdoby. Jednomu z křesílek se dlouhým otáním na provlhlé podlaze ulomila nožka. Beznadějně vyhřezlé útroby druhého byly prosáklé něčím odporným. Třetí byl•

FV SSM 1598

překocené a nad opěradlem visely ze silného háku zbytky provazu a ještě čehosi. Skříňka u stěny se stěží držela na nožkách také napadených hnilobným rozkladem. Na ní stála kdysi honosná štíhlá klec. Zlatý nátěr se oloupal a teď se ukazovalo černé žebroví. Na dně bylo několik žlutých pírek a drobounká ptačí kostřička. Z dřevěného kazetového stropu zůstaly černé cáry a loupající se tapeta odhalovala zeď s omítkou sloupanou vlhkem. Byla pokrytatemně zelenými skvrnami plísně. V koutě stály varhany. Masivní konstrukce ještě držela pohromadě, ale jednotlivé píšťaly se rozpadaly. Chtěl jsem se dotknout kláves, ale udělalo se mi mdlo. Zpuchřelá běl kláves byla zohyzděna rezavými skvrnami a chomáči vlasů. Vedle byly dveře do dalšího pokoje. Na sloupaném laku se zachovalo jediné písmeno z nápisu:"O". Nechtěl jsem otevírat rukou. Kopl jsem do dveří. S téměř lidským výkřikem se sesuly k zemi. Vyšel jsem z královské komnaty a přede mnou byla chodba. Tmavá, osvětlená jen štěrbinami ve zdi. Po jedné straně jsem měl otvory. Proužky světla z nich dělaly výřezy. Detail krutých očí, jinde pevně sevřených rtů, pak zase ruka zatínající nehty do něčího štíhlého hrdla-chodba duchů. Opocené zdi vydechovaly pach hrobů. Hřbitovní tuza ožívala ve zvuku mých kroků. A pak jsem uslyšel tiché praskání. Šepot. Někdo něco počítá. Jsem na konci chodby, na konci života. Přede mnou jsou dveře komnaty OSUDU. Jsem přede dveřmi a držím kliku. A OSUD nesmí spatřit žádný smrtelník. Otevírám dveře a dům se chvěje v základech. Kdo uvidí OSUD zemře.

\- x - x - x - x - x

Přehled technik tisků FANZINů:

1/ Knihtisk = tisk z výšky - bohužel neužívaný ....

2/ Knihtisk = tisk z hloubky - bohužel neužívaný ....

3/ Tisk "na plochu" = maloofset - nejlepší z dostupných /Světelné roky, Interkom/

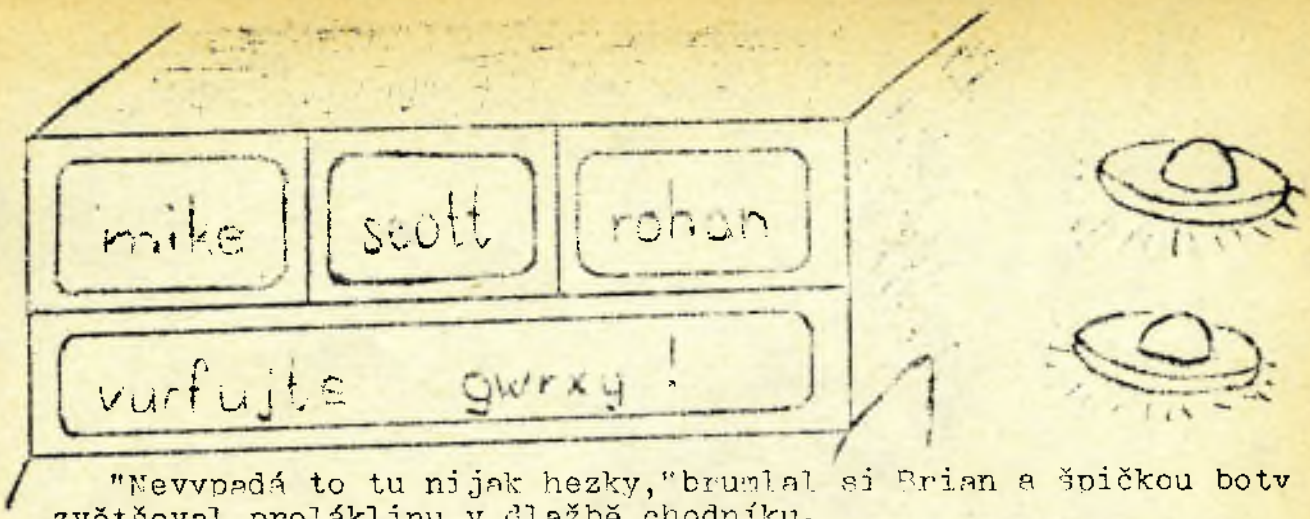
4/ Xerox - přenos na základě elektroniky do matrice - existují také příbuzné techniky = elektrografie, OC, Ihostar. /VF/

5/ Cyklostyl = kontaktní cesta - píše se bez pásky na blánu, tisk lze provést i na nejlevnější fanzin /SF, Andromeda/

6/ Ormigová blána - modrá a červená /dvoubarevný/, nejpřístupnější /Laser, Slen/

7/ Fotografický dokument papír - cena a hlavně pracnost je velká - - 70,- kčs za 100 ks /Qasar/

/ze semináře o fanzinech/
/vybral -mhv-/

"Nevypadá to tu nijak hezky," brumlal si Brian a špičkou boty zvětšoval proláklinu v dlažbě chodníku.

Filip s ním v duchu souhlasil. Tahle zábavní čtvrť vypadala tak nudně jako máloco z toho, kolem čeho zatím šli. Dokonce i v tomhle sluncem zářícím ránu vám tohle místo vnucovalo myšlenky na propršelou dovolenou. Vypadalo to přesně jako muzeum nebo památník, prostě místa, kam vcházíte, jen když máte jistotu, že uvnitř budete sami.

Tohle byla malá herna a uvnitř vypadala přesně stejně jako ty ostatní, s nimiž sousedila. Průčelí a dveře byly kdysi dávno natřeny křiklavými barvami, ale dnes již nátěr dávno zešedl, oprýskal se a drolil se, ničený slaným vzduchem od moře, vandaly a potulnými psy. Okno bylo vyspraveno červeným celofánem, připevněným leukoplastí a vyrudlým a zaprášeným. Stařičká neonová reklama byla široko daleko to nejlepší, co bylo k vidění. Snažila se střídavě rozsvěcet a zhasínat nápis JOHNYHO LUNAPARK, ale málokdy se jí to povedlo u více než tří písmen - a pokaždé jiných. Vypadalo to, jako kdyby chtěla říci nějaké sprosté slovo, ale nikdy ne celé - jako kdyby tušila, že se na ni někdo dívá.

"Vypadá to trochu ponuře," omlouval se Filip. "Ale nemusíš se ničeho bát. A tadyhle je ten automat... jen pojď!"

"...máma to nemá ráda..."

"Z toho si nic nedělej, ty troubo! Moje taky ne. Ale jak se to můžou dozvědět, když jim to neřeknem? Jen se neboj a pojď - nechám tě zahrát si - "

Tohle zabralo.

Uvnitř bylo vše pokryté prachem, tiché a šedavé, včetně stařeny, sedící na židli u vchodu.

"Je hluchá jako patník," podotkl Filip, když ji míjeli. "Minule jsem se jí ptal, odkud ten automat je, a jestli ví o dalších podobných, a ona pořád říkala "Půl čtvrté! Půl čtvrté!" a "Snad ti není líto peněz, hošánku!".

Byla namol. Malý pavouček si pečlivě budoval síť mezi zdí a jejími vlasy a byl jedinou známkou života v místnosti. Ta měla tvar L a celá byla lemována nejrůznějšími automaty. Nad nimi jakési podivné plakáty zakrývaly praskliny v omítce. Byla tu nějaká kola štěstí, jedna nebo dvě košíkové - všechny měly krvcí sklo pořádně rozpraskané, a také několik novějších automatů s televizní obrazovkou. Autodráha, tenis, stařičký forbes a také obligátní útočníci, malé příšerky, které se pohybovaly střídavě z jedné na druhou stranu, tupě, pravidelně, bez inspirace a překvapení. Zvukové efekty byly stejně mizerné.

Brian se zastavil u mnohem lákavěji vyhlížejících Dobyvatelů vesmíru, modré vysoké skříni s řídícím kolem, s tlačítky paprskometů a s rychlostní pákou.

"Ta není nic moc," vysvětlil mu Filip přezíravě. "Včera jsem do ní vrazil dvacetník - jenže rychlostní páku má zaseklou na plný plyn, takže ani nestačíš zamířit. Letíš hlava nehlava, dokud se o něco nerozsekáš. Dělá to pěkný kravál. Ale tady za rohem - to je něco!"

Uhed za rohem byla dvě kola štěstěny, téměř nerozeznatelná pod vrstvou prachu, jedno navíc s cedulkou NEFUNGUJE, a střelnice s přihlouple vyhlížejícím ozbrojeným gangsterem na vrchní desce. Ale bylo zřejmé, který automat měl Filip na mysli. Stál v nejtmavějším koutě, širší a větší než kterýkoliv hrací automat, na němž si kdy hráli. Měl zářivě lesklý povrch bez škrábanců a špinavých šmouh. Nebyl tu dlouho, dosud se ještě nestačil pokrýt závojem prachu, který přikryl ostatní jeho sousedy.

Tmavomodrá deska musela být obrazovkou - i když teď byla čistá. Dole bylo cosi jako ovládací panel, který vyčníval z přední části skříně. Uprostřed měl malou kouli, trochu menší, než kriketový míček, připevněnou na krátké tyčce. Obojí bylo z téže bílé hmoty jako plášť automatu, a vyrůstalo to z něj bez jediné spáry nebo svaru. Stejně byly zhotoveny i dvě řady širokých obdélníků, vyrůstajících z panelu. Vypadaly jako ovládací tlačítko, ale když se o jedno z nich Brian opřel, nepoddalo se jeho úsilí. Navíc žádné z nich nemělo žádný nápis, žádné číslo, žádné označení, nic, co by napovídalo jejich činnost.

Stejně tak netknutý byl i zbývající povrch toho stroje - nebylo tam ani jméno výrobce, ani obvyklé varování zlodějům. Na plášti automatu nebylo nic, co by naznačovalo jeho určení.

"Vždyť do toho ani nejdou házet mince!" rozčiloval se Brian.

"Ale ano, tady!" ukázal Filip. "Jen se dobře podívej! Vidíš, tady pod tím-"

"To je ale hloupé místo!" díval se Brian pochybovačně pod ovládací panel. "A je to na mnohem menší věci než na mince."

"Kdepak. Máš desetník?"

"Říkal jsi, že mi ukážeš hru -"

"Ale ano. Jenže to musíš od začátku. Nejlepší bude, když to zkusíš celé, protože-"

Filip vhodil do otvoru desetník, nevšímaje si Brianova vztekléhо zaječení. Poslouchal, jak mince rachotivě padá do útrob stroje. Žádný další zvuk však nenásledoval.

"Ta pitomá věc je vypnutá!" rozčiloval se Brian. "Desetník je v tramu!"

"Jen se dívej," upozornil ho Filip. Automat již nebyl bílý, začal pomalu zářit, zdálo se jim, jako kdyby byl zevnitř prosvětlovaný, i když kolem bylo stále stejné šero. Ale ten divný korpus ztratil svoji jednobarevnost. Všechny ovládací prvky byly označeny křiklavými nápisy. Některé z nich dávaly smysl - PAPRSKOVÉ DĚLO, ŘÍZENÁ STŘELA, POMOC /karmínově rudý nápis/, CVIČENÍ, REÁLNÝ ČAS.

"Nemá být po tom "Ř" měkké i?" pozeptal se Brian.

Filip se zasmál. "Myslíš, že to je chyba? Tak se podívej na tyhle tlačítka."

Před nimi defilovaly nesmyslné shluky písmen: PWERT, NRGL, FOO, IK a VURF.

"Jen počkej, až uvidíš návod," dodal Filip. "To snad vyrobili v Japonsku nebo v Hong Kongu nebo tam někde. Jen se podívej, jak se to jmenuje."

Muselo to být jméno - nahoře, ještě nad obrazovkou - se švabachová písmena skládala do podivného nápisu

VURPOVÁNÍ GWRXŮ.

Brian se ušklíbl: "Vu-co gu-čeho? Jak se to vlastně čte?"

"Jen běž a zeptej se vaší pančelky - "

Obrazovka pod nápisem pomalu ztrácela svoje stejnoměrné zabarvení, ale těžko říci, čím to bylo způsobeno. Získávala hloubku, jako kdyby to nebyla deska, ale okno do nějaké temné místnosti. V jejích hlubinách - vypadalo to, jako kdyby to bylo na protější stěně - se začaly črtat zlaté stíny, které se zhmotnily do písmen.

"Překlad: nastaven na váš místní dialekt naším pověřeným zás-

tupcem : kovová platidla jsou přijímána během období našich čtyřech tyzenů,potom poplatek stoupá."

"Co je to 'dialekt'a 'tyzen'?"

"Dialekt je takový směšný způsob,kterým mluví někteří lidé - třeba Bouchač nebo Rolf Nejkal.A tyzen? Možná,že tam mělo být týden.Asi neumějí pravopis."

Zlatá písmena se rozostřila,zavlnila a proměnila v jiná.

"Buď vítán,čacký vurfere! Pokud máš za sebou méně než tři hodiny cvičení a pokud jsi během jednoho cvičení nezničil více než desítku Gwrxů,doporučujeme ti brát pouze režim CVIČENÍ - ke skutečnému vurfování dojde po zmáčknutí tlačítka REÁLNÝ ČAS !"

Filip se trochu zamyslel a pak natáhl ruku ke tlačítku CVIČENÍ.

"Hé - měl bys dát REÁLNÝ ČAS !" otráveně zavrčel Brian.

"Jako kdybys neuměl číst! Méně než tři hodiny - a já mám necelou půlhodinku.Vždyť ani pořádně nevím,co ta všechna tlačítka znamenají."

"Cvičení!" obrnul Brian nos."To není žádná zábava!"

"Co ty víš,prcku? Vždyť to vidíš poprvé - ono to není zas až tak snadné! To je,jako kdybys chtěl plavat bez-" palcem se vší silou opřel o tlačítko CVIČENÍ. "Já ti to předvedu!"

Nápis zamrkal,zmenšil se a pak zmizel úplně.V temnotě se objevil malý zářící bod a zanechával po sobě svítící stopu - kresbu,která se vznášela v prostoru,nelpěla na žádném podkladu. A to,co vznikalo,se zdá o míť šířku,výšku i hloubku,přesto to však ze všeho nejvíc připomínalo náčrt,kresbičku.I tak to ovšem vypadalo pozoruhodně reálně,zvláště,když jim těmi svými chapadly zamával na uvítanou.Ale vypadal dost vzpurně.

"EEEEéééeeuuuffufufufeéeuff!" shodili se oba hoši.

"GWRX!" oznámil a jim obrazovka.Postava se začala kymácet a cosi divného jim naznačovala.Kresba nebo ne,nic přátelského to asi nebylo.

"Co dostaneš,když zkřížíš gorilu a kraba?" zaimprovizoval Brian.

"A chobotnici - a klokana - a ... a ještě ..."

"Ptakopyska?" navrhl Brian,který sice vůbec nevěděl,jak tohle zvíře vypadá,ale jméno se mu hrozně líbilo.

Zářící bod pokračoval v kreslení dalších tvarů - cosi jako papírové šipky,vysavače a také něco,co připomínalo lis na šrot, ve kterém zmizelo jejich staré auto.A bod vypisoval" "Stíhač - 1 Gwrx", "Křižník - 2 Gwrxové" a tak dále,jako kdyby se jednalo o album letadel.Jedna z těch věcí - trochu připomínala tužku - byla označena jako "Gwrxská těčka.Pozor!"

"To snad má být léčka?"

Obrazy zmizely jako kdyby je někdo setřel.Na jejich místě se objevil další text.

"PAMATUJ SI ! před vurfováním použij ostatní zbraně! Vurfování funguje v určité oblasti pouze jednou.Vurfovat můžete pouze jednou!"

Než mohl Brian cokoliv říci,text zmizel a černí obrazovky ožila hvězdami.

"To není ono!" namítal Brian. "Ty hvězdy nemrkají - jako třeba v 'Galaktickém putování'! To není opravdové!"

Filip si tím nebyl tak jistý - kdesi četl,že mrkání a třepotání hvězd je způsobeno atmosférou,a že při pohledu z vesmíru vypadají nehybně,krutě a chladně - jako tyto.

A ta iluze prostoru byla vynikající - něco jako ve stereoskopu,ale mnohem přirozenější.Ale přece jenom to vypadalo TROCHU uměle,jako kdyby to chtělo připomenout,že to není skutečnost.Před obrazovku vybíhalo cosi,co připomínalo příď kosmické lodi,takže si připadali opravdu jako její piloti.Ale ta

příď byla vyvedena stejně křiklavě jako obrázky gwrxů.Pealistické,ale ne skutečné.

Filip pravou rukou rychle sevřel tu bílou kouli.Příď přestala stoupat,na chvíli se zastavila a pak začala klesat.Na obrazovku se promítl zaměřovací kříž.A pak uviděli povrch vzdálené planety,hnědý,tu a tam přerušovaný zelenými a šlutými skvrnami.

"Něco s tím musí být,"mudroval Filip."Včera jsem tu byl poprvé a přesto jsem udělal osm gwrxů.Stačí,abys hlídal - jůů!"

Když Filip nahnul loď ke straně,do jejich zorného pole se dostal jakýsi podlouhlý předmět,který právě vystřelil tmavě rudý paprsek.Hvězdy a vůbec celý prostor kolem nich se roztočil,jak se Filip snažil odrazit útok - ale místo toho klesal k povrchu planety.Šípovitá loď se dostala z dohledu,a planeta vypadala tak důkladně neskutečně,obraz vytvořený z teček jako novinová fotografie.Ale jemu se z toho všeho zvedal žaludek.Vší silou táhl za tu bílou kuličku.Nezdálo se,že by se pohnula,ale přesto se příď začala zvedat,pomalu a pomalu,dokud nepřekryla celý povrch planety.

"Je to jako knipl -"hekal Filip,"ale mnohem lepší - člověk si připadá,že ovládá něco skutečně pořádného - silné motory -"

Šipka se znovu objevila,a s ní druhá.Paprsky kříživly prostor,a on naklonil loď a zmáčkl tlačítko PAPRSKOVÉ DĚLO právě v okamžiku,kdy se jedna z nich dostala do středu záměrného kříže.Odkudsi vylétla zelená jehla a zasáhla šipku.Ta zakolísala a rozprskla se.Druhá šipka prudce měnila směr letu a Filip s vyceněnými zuby se snažil ji dostihnout.Ona však stále tancovala, až mu úplně zmizela z dohledu.Náhle se zpoza planety vynořilo cosi obrovského,co vypadalo jako vysavač,vrhající oheň a dým všemi směry.Šipka opět změnila směr svého letu a překřížila Filipovi dráhu.Paprskové dělo jí ustřelilo kus zádi.Křižník zahájil útok,ale musel se vyhýbat Filipově střelbě.Filip sklouzl k jedné straně a křižník vyplivl dávku střel.Ale Filip zatočil zpět a přesně do středu křižníku vyslal jednu svoji raketku. Malá modrá skvrna se proměnila v ohnivý jazyk,který vyšlehl z křižníku.Filip jen stěží otočil svoji loď.Zničený křižník zmizel za obzorem.Nejspíš byl bezmocný -

"ÝÝÝéééchch!"vyletělo z chlapců,když se ten známý tvar opět objevil před nimi.Byl skoro týž jako ten první,ale měl navíc jakýsi motor,z jehož trysky proudil plamen.Nevypadalo to zrovna příliš hrozivě - těžko to mohlo sloužit k manévrování - ale vypálilo to z paprskového děla,a pak to vyslalo dvě střely.Filip si náhle uvědomil,že se chovají podivně.Náhle vybočili ze směru a začali bloudit ve volném prostoru.Pochopil,že z tohoto místa před chvílí střílel.Takže jsou řízené - a cílem je on!To je nádherná hra!Několikrát se pokusil vypálit paprsek.Gwrx se mu snadno vyhnul.Paprsek byl mnohem ovladatelnější než střely,ale také méně nebezpečný.Byl zvědav,co znamenají ostatní tlačítka, která nestihl odzkoušet včera.Zkusmo stiskl FOO.

To neměl dělat.

Svět kolem něj se obrátil naruby jako rukavice,připadal si, jako když snědl dvanáct párků o sázku.Cítil,že je hlavou dolů a dívá se dozadu,přes záď své lodi.Za ním byl poničený křižník, na jehož zádi zuřivě gestikuloval gwrx.Ten náhle popadl jakýsi úlomek a hodil ho po něm.Filip letěl rychleji - ale co tam dělal ten GWRX?

Odpověď,kterou dostal ještě jedním stisknutím tlačítka FOO a ještě jedním převrácením naruby,byla jednoduchá - gwrx stál na zádi své lodi a zaměřoval na Filipa jakousi anténu,a k zaměřovači přikládal cosi,co mohla být jeho hlava.A je skutečně tak velký jako patrový domek,nebo mu jen tak připadá?

Ať tak či onak,byla to chvíle stejně dobrá k vurfování,jako každá jiná.

Filip zmačkl tlačítko.Jako na v chlapec jednou spadl se svahu do rybníka.Teď mu to připadalo přesně stejné - pocit exp'oze,prázdnoty,zmatku.A i zvuk byl stejný.Ten automat měl moc dobře udělané zvukové efekty - burácení motorů,rachot odpalovaných raket a střelbu paprskových děl.Výbuchy mimo loď slyšet nebyly.To bylo v pořádku,samozřejmě - ve vesmíru není vzduch,takže exploze s vámi slyšet nemůžete.

Obrazovka byla čistá - žádný gwrx,žádná anténa,pod nimi planeta - dokázal to! V tom nad sebou zahlédl jakýsi pohyb - zapomněl na zasažený stíhač! Nalétával na něj rychleji,než stačil reagovat.Záblesk plamenů vyplnil obrazovku.Ta se pokryla pavučinou prasklin a ozval se příšerný zvuk.Z obrazovky vše zmizelo.

V její černi se objevil zlatý nápis:

"Tvé skóre: 4 Gwrxové . Skóre Gwrxů: 1 tv.
Dosud nejsi připraven pro REÁLNÝ ČAS,ale skus to znovu! Příjemné vurfování!"

Brian sice neměl /na rozdíl od gwrxů/ oči na stopkách - a espoň ne docela,ani mu nepadala brada ke kolenům,ale moc k tomu nechvběl.Dalo by se říci,že vypadal skoro jako některý z těch exponátů v Akváriu."Jíí!" byl jediný komentář,na jaký se zmohl.

"Vidíš? Za ten desetník to stojí,ne?"

"Já chci taky!" kolébal se Brian z nohy na nohu jako malý gwrx.

Filip se uškíbl a zalovil v kapse pro další minci.Našel jednu,byla přilepená ke karamele a celá chlupatá,ale Brian byl tak vzrušený,že si toho vůbec nevšiml a rychle ji vsunul do automatu.Filip doufal,že ho nepoškodí.Brian se vrhl k ovládacímu pultu a křičel "Chcípni! Chcípni! Jen vylez,ty mrzáku - ty gu- tento!!" Filip tím nebyl příliš překvapen - bylo to přesně jako při fotbale - Brian kope penaltu a hned křičí "Góól! Góól!" a skáče radostí.

"NE ! " vykřikl Filip,když viděl,jak Brianova ruka minula tlačítko CVIČENÍ a dotkla se -

"REÁLNÝ ČAS! REÁLNÝ ČAS! REÁLNÝ ČAS! Vstupujete do reálného času.Pamatujte si - v případě nebezpečí stiskněte tlačítko POMOC - bude se vám to hodit - pokud to stihnete.Pokud ne - je to osud.Příjemné vurfování!"

"Ty hrozná - přiblblá - hovězí - gypsová - hlavo!" vyhekl Filip."Do čeho jsi nás to dostal?"

Písmena zmizela a znovu hlubiny obrazovky ožily hvězdami. Tentokrát jich ale bylo více a vypadaly trochu jinak,Brian vzrušeně tahal za tu bílou kouli a znovu se příď zvedala.Jenže již nevypadala jako krasba - svítila stříbřitým kovem,ve kterém se odrážely hvězdy.A pod nimi byla hnědavá planeta,jenže teď vytvořená z něčeho mnohem solidnějšího,než z teček.

Filip ztuhnul.Brian,nadšeně jásající,již začal sklánět loď k planetě.Zdálo se jim,že se pohybují mnohem rychleji,než při CVIČENÍ.Nalétávaly na ně dvě žlutavé šipky.Jedna z nich byla přesně uprostřed obrazovky,a tak Brian skoro neměl šanci ji minout.Stíhač se nerozprskl tak,jako předtím - oslnivě vzplanul a rozlomil se na dvě části,které se od sebe vzdalovaly. Druhý stíhač uhnul na stranu a Brian se snažil dostat ho do zaměřovacího kříže.Jenže střelu vypálil příliš brzy a paprsek příliš pozdě,a jeho protivník opětoval palbu.Brian zaječel, když minul,a po paměti sáhl na spoušť paprskového děla.Minul se však a zmáčkl tlačítko PWERT.

Obrazovka se okamžitě roztáhla všemi směry,obklopila je shora ,z boků i vezadu a oni se ocitli v jakési bublině.Než se stačili pohnout,byla všude kolem nich ta divná obrazovka.Pořád ještě stáli na zaprášené podlaze herny,ale přitom byli v kokpitu ohromné a rychlé kosmické lodi.

"Jiřík!" vzdychl Brian a protentokrát s ním Filip souhlasil. Tenhle realismus zaběhl příliš daleko.

"Pojď odsud!" vykřikl.

"Rád bych!" křičel Brian. "Ale ono mne to nechce pustit!" Filip se pokusil roztáhnout Brianovy prsty, ale ty pevně objímaly tu bílou kouli.

"Asi kvůli bezpečnosti -" zakroutil Filip hlavou. "Aby sis neublížil při nějakém výbuchu, jak to bylo v televizi -" Uvědomil si, co právě řekl. Výbuch? VE HRACÍM AUTOMATU?" Doufám že se ta stíhačka nevrátí!"

Nevrátila se, ale místo ní se objevilo něco jiného - dlouhá svtě zelená tužka, až nepříjemně rychle se pohybující. Než se stačili pohnout, její příď se rozevřela jako krokodýlí čelist a vypustila stejně zelenou kouli, která se k nim rychle blížila. Brian začal stáčet loď stranou, ale koule byla příliš blízko. Náhle se proměnila v síť, která obklopila loď, lapila ji a začala ji přitahovat. Filip znozoroval lano, spojující síť s gwrxskou lodí.

"Řekl bych, že jsme v pasti," konstatoval Filip a náhle mu bylo líto všech těch pulců a bělic, které kdy chytil. Viděl přímo do otevřeného chřtánu léčky, viděl ty povědomé postavy, které se v něm pohybovaly-

"Juuuúch!" Brian odpálil raketu a Filip paprsek. Střela narazila na síť a odrazila se od ní zpět. I paprsek se opřel o zelené pletivo a vrátil se. Probil kokpit, opálil Filipovi vlasy a druhou dírou vyšel ven. Oběma otvory začal se svěním unikat vzduch. Několik gwrxů leželo nehybně a jejich části poletovaly prostorem.

"Myslím, že jsme se tomu chtěli posmí-" Filip se zasekl v půli slova. Ten idiot Brian chce spustit VURF! Jestli to ta síť také odrazí zpět - vrhnul se vpřed a chytil Briana za ruku. Bez ohledu na jeho protesty se vší silou opřel o tlačítko POMOC.

Kokpit se s mlasknutím proměnil v původní obrazovku. Gwrxové i jejich loď se začali závratnou rychlostí vzdalovat do jakéhosi nekonečného tunelu. Čern obrazovky byla porušena jen několika kotouči dýmu, který po nich zbyl. A kouř byl cítit i ve vzduchu. Filip si uvědomil tu nelogičnost. Rozhlédl se a udělalo se mu špatně.

Ve zdi nad hracím automatem byl ve zdi skoro metrový otvor, kterým viděli ven na liduprázdnou ulici s troskami sloupu veřejného osvětlení. Kdyby se ten paprsek odrazil o deset centimetrů níž, Filip by dopadl stejně jako lucerna. Obrátil se k automatu, čekal od něj nějakou pomoc, úplně vyveden z míry přemýšlel, zda skutečně někde ve vesmíru existuje civilizace, která přišla na tenhle geniální způsob, jak přimět ostatní, aby jim pomohli vyhrávat bitvy. Anebo snad někdo dokázal vyrobit tenhle automat jako dokonalou hru, v níž jde o život? A co si o tom myslí gwrxové?

Filip si začal uvědomovat hluboký, chrchlavý hlas, cosi mumlající a huhlající. Chvilku se domníval, že je to stará baba ode dveří, ale pak zjistil, že se to ozývá ze stroje.

"Tihleti mladíci dneska nemají žádnou výdrž, to je jejich věc, zazmatkují a zbytečně všechno zmotají, a pak čekají, že takový starý kořen jako já je bude tahat z brvndy, to nemám rád, vždyť už mám nějaký ten křížek-"

Kouřem v obrazovce prosvítalo cosi podivného, blížilo se to pomalu, jako kdyby to kulhalo. Oba hoši vytřeštili oči a brady jim poklesly. Kouř se pomalu rozplynul a tak to zřetelně uviděli - až příliš zřetelně.

"Aaahaaheéééh!" Dlouhé zauzlované a zamotané cosi, mávající kolem sebe fialovými chapadly - v porovnání s tím měly gwrxové reálnou šanci na vítězství v soutěži krásy. Brian, který se již pustil koule, stál na nejistých nohou a opíral se o pultík.

Palcem se tvrdě opřel o tlačítko VURF.

"Uiii!" ozvalo se z obrazovky, když jí procházela ta podivná vlna. TO vysoko nadskočilo a pokračovalo v monologu:

"Vy cucáci! Já vám dokážu, co dovede obyčejný hlídač vurfu! Vymázněte odsud! A dobře se dívejte, vy - "

Chlapci uskočili, když ta bytost dorazila k obrazovce. Pak uviděli fialové chapadlo, zářící a průhledné jako barevný diapozitiv, trčící z obrazovky a mířící k tlačítku IK. Zaprášená místnost se naplnila modravým záblleskem. Ve forbesech poskočily mince, tenis sám od sebe rozehrál čtyřhru, autodráha překonala rychlostní rekord, Útočníci se rozeběhli pozadu jako kdyby se chtěli dostat až k Velkému třesku, a na kolech štěsteny - včetně toho rozbitého - naskočily prémiové výhry.

Neón nad budovou se rozsvítil tak urputně, že musel být vidět až na otevřeném moři, a potom - to když se uvnitř herny ten hrací automat rozplynul s hromovou ránou a stařena se vzbudila s nadávkou "Zase ten zatracenej Concorde!" - vybuchl a roztříštil se o chodník. Jenže to už hoši byli přes kilometr daleko a stále utíkali.

Vurfing the Gwrx, in: Peter Davidson´s Book of Alien Monsters, Sparrow Books 1982 ; přeložil PAGI

```
PPP    AA   RRR    CC    OO   N  N  ;;;    888    666
P  P  A  A  R  R  C  C  O  O  N  N   ;    8   8  6
P  P  A  A  R  R  C     O  O  NN N        888   6666
PPP   AAAA  RRR   C     O  O  N NN       8   8  6   6
P     A  A  R R   C  C  O  O  N  N       8   8  6   6
P     A  A  R  R   CC    OO   N  N        888    666
```

Proběhne za pořadatelství ČSV SSM VŠCHT Pardubice, FV SSM MFF UK Praha a PKO - OKS Pardubice ve dnech

18. - 20. dubna 1986

Soutěž "O cenu Karla Čapka" 1986 vyhlásili PKO - OKS Pardubice a ČVÚ SSM Praha. příspěvky se přijmají na adrese: PKO - Okresní kulturní středisko v Pardubicích
třída Míru 94
530 87 P A R D U B I C E

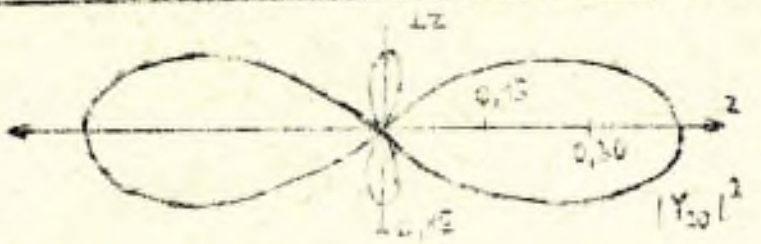
od 2.prosince 1985 do 15. ledna 1986. Obálu označte "Literární soutěž SF".

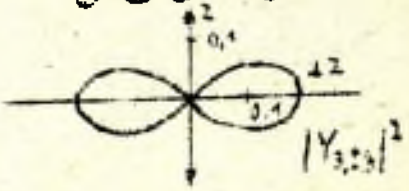
Ke každé povídce ve třech kopiích musí být vyplněn i "Evidenční lístek", který včetně soutěžního řádu obdržíte na citované adrese PKO - OKS Pardubice.

Jen pro zajímavost: Bude se soutěžit ve čtyřech kategoriích, kde jsou připraveny /kromě mloka/ i věcné ceny v celkové hodnotě 1500,- Kčs !!!

-mhv-

JaN Hlavička: Služební cesta

Petr, vypuzen zavírací hodinou, se provrávorával k domovu. Úzké, neosvětlené uličky by ještě ušly, ale Karlova mostu neubývalo. Lidé mu uhýbali z cesty a svatí už měli dávno půlnoc.

Po zastávce v jednom tmavém zákoutí konečně dorazil před dům s šedou oprýskanou omítkou. V devět se zamykalo, ale po jedenácté zela vrata zpravidla dokořán. Zdolal dřevěné schody, po nějaké chvíli se mu podařilo i odemknout a rovnou se odpotácel na záchod. Ze záchodu do koupelny a z koupelny k ledničce. Ouha, sifonová lahev napodobila kuřáka při první ranní cigaretě. Bombičky se mu hledat nechtělo, a tak se vrátil do koupelny a nasunul ústa na kohoutek.

Až dosud by bylo všechno v pořádku.

Byl roční čas, kdy se město přes den smažilo pod modrou oblohou a mužští chodili jako připitomělí. A když obloze docházely síly, začala tmavnout, až nadešel večer. Mužští již nemohli unést tíhu postřehů a vcházeli do hospod, kde nad pelitvmi a zapopelenými stoly splachovali své zážitky a dělili se o ně. Jejich ženy byly prvě, daleko. U řek, rybníků a jezer, v horách, lesích a stráních, mnohé hřál písek střídavě do břicha a do zad a vítr jim do pleti vtíral slaný vzduch.

Není proto divu, že se Petr vrátil tak, jak se vrátil. Šťastně překonal nejhorší úskalí a chystal se jít spát. Na spravení chuti si ještě připálil a vydal se hledat popelník, poslušen ženou vypěstovaných návyků.

Ve dveřích do obýváku se zarazil. V křesle si tam hověl nějaký chlap. Odložil rozečtené noviny a s úsměvem řekl:

"Konečně! Dobrý večer."

Táhlo mu na čtyřicítku, na nose měl cvikr a v nose kroužek. Na džínsech a na tričku s podobiznou Komenského nebylo nic zvláštního, celek však korunovala červená rádiovka s hrdě vztyčenou anténou.

Blázen, mám v bytě blázna, myslel si usilovně Petr, jen aby si nepřipustil, že by mohl být v deliriu.

"Nelekejte se, prosím," ozvalo se z křesla. "Vše vysvětlím. Jsem doktor Tůma z Historického ústavu a v rámci výzkumného úkolu...," zadrmolil jakési číslo, "jsem pověřen studiem vaší doby. Vzhledem k tomu," omluvně se usmál, "že se náš ústav shodou okolností nachází na místě tohoto domu, ocitl jsem se ve vašem bytě a čekám na vás, protože nemám klíče a na šplh po okapu se příliš necítím."

Tůma se odmlčel, zřejmě čekal nějakou reakci. Když se žádná nedostavila, pokračoval:

"Jediné, o co vás prosím, je možnost přespat tři noci ve vašem bytě. Samozřejmě proti finančnímu vyrovnání. Dohoda jistá, cena nerozhoduje, osobní jednání, říká se to tak, že?" ukázal bradou na noviny na stolku.

Petr se zmohl pouze na otázku, jak že se Tůma dostal do jeho bytu.

"Vždyť jsem vám to říkal," vysvětloval trpělivě. "Náš ústav se nachází na místě tohoto domu, téemka mě přemístila do vašeho pokoje."

"Jaká téemka?"

"Stroj času přece.Jen mi prosím vás neříkejte,že neznáte stroj času.Z dochované literatury je jasně prokázáno,že ve vaší době už existoval,ač v primitivní formě.Nebo že by ho měli zatím jenom Američani? Říká se jim tak,ne?" podíval se tázavě na Petra.

"Říká," odpověděl Petr a všechno mu připadalo tak nesmyslné a neuvěřitelné,že tomu pomalu začínal věřit.Zároveň měl pocit, že je o něco střízlivější.Když si odmyslel Tůmův podivný vzhled, přesto bylo na něm nebo v něm něco,co nepatřilo do naší doby. Původně měl strach,že ho návštěvník napadne,že zdemoluje stále ještě zadlužený byt,že...A v takové situaci mu jakékoli zdůvodnění připadalo důvěryhodné a lepší než pár ran pěstí.A co když Tůma není z budoucnosti,ale na útěku z nějakého zařízení,kde se zastavil nebo vykolejil čas? Ale to by pak nechtěl jen přespávat. Nebo recesista nebo provokatér.

"A co budete dělat přes den," zeptal se podezíravě.

"Budu v terénu,příteli,v terénu," vysvětloval Tůma."Váš byt budu s vaším dovolením používat pouze jako základnu,jako útočiště.Hotel bych asi těžko shánět,ve vaší době se pořád ještě dost cestuje,a navíc moje doklady nejsou třeba tak úplně v pořádku, jak se mi ve výstrojním dušovali."

Jasně,to se dalo čekat,falešné doklady.Petr se posadil a odklepnul již ohýbající se a lámající se popel do popelníku nalezeného vedle novin na stolku.Ale tady je přece vždycky,miláčku, řekla by manželka.

"A to chcete vyrazit do ulic takhle?"

"Jak takhle?" nechápal Tůma.

"S tím kroužkem v nose a s tou příšerou na hlavě.To si koledujete o perlustraci."

"O perlustraci?"

"Upozorníte na sebe,budou po vás chtít občanku a jste v maléru jedna radost,jestli ta občanka není tak docela v pořádku."

"Aha," rozzářil se Tůma."Myslíte jako inspektory!" Okamžitě kroužek odstranil a strčil ho do kapsy,pak smeknutím odkryl počínající pleš."Zdá se,že výstrojáci anachrovali,tedy že se jim podařil menší anachronismus," objasnil a s profesionálním zájmem se zeptal:

"Ze kterém století se naposled nosily rádiovky?"

"Tak před třiceti lety," odpověděl Petr pobaveně."Ale kroužky do nosu přijdou do módy asi později,pokud jste si ovšem nesplétli kontinent.To bude krása!"

Tůma vytáhl notýsek a obvčejnou tužku.

"Jenom třicet let!" jásal. "To není tak špatné,to je vlastně úspěch.To když vyslali Duchoně do Augustova Říma,tak...Promiňte,o tom nesmím mluvit," zarazil se rozpačitě.

Petr se slušnosti nenaléhal,přestože by ho zajímalo,zda se Duchoň vyzbrojil nebo byl vyzbrojen zapalovačem,digitálkami či cylindrem.

Pokud to není pravda,pak to hraje bezvadně.Ale kdo by přišel na takovou pitominu.Stejně jako příběh o tom ožungrovi,co si to hasil v hadrapláně a zastavili ho vébáci.Chtěli,aby vystoupil, ale jak byl nalitej,tak se ani neudržel na nohou.A tak ho zvedli,posadili s omluvou za volant,protože si myslel,že si zapomněl berle.To se taky musí o stát,to by si nikdo nevymyslel... Pokud tady nic nerozbije...Ukrást není stejně co.

"A co když vás udám?"

"Než je zavoláte,jsem pryč a nikdo vám neuvěří,zvláště ve vašem stavu."

"Já jenom žertoval.Můžete mi říct,ze kterého století..."

Tůma zareagoval přímo bleskurychle: "Bohužel.Je to proti instrukcím."

"A jak tedy..."

"To vám taky neřeknu.Buďte rád,že jste rád.Ono je někdy lepší

vědět co nejmíň,nemyslíte?"
"Někdy jo,"souhlasil smířeně Petr a nepodařilo se mu potlačit zívnutí.Návštěvník se bohužel zachoval podle očekávání,ač to nebylo Petrovým úmyslem.Vstal a zeptal se,kde si může lehnout.
"To už chcete jít spát?Člověk přece občas zívne,ale to neznamená,že by se nudil nebo že by byl ospalý."
"Myslím,že bude skutečně lepší,když si lehnem.Mám zítra před sebou perný den a vy asi taky,"trval na svém Tůma.
"Tak si teda lehněte támhle na gauč.Odcházím v sedm,vracím se po páté.Nocleh je grátis."
Petr usnul nadmíru rychle,přestože si už nepřipadal ani za mák opilý.

Tůma ho vzbudil v osm.Na snídani jim jaksi nezbyl čas.Rozloučili se před domem.Petr se řítil jedním směrem.Tůma se loudavě vydal směrem opačným,co chvíli se zastavoval,dělal si poznámky, vyvracel hlavu dozadu,aby viděl až na střechy domů,hrbil se do výkladních skříní,zajímalo ho všechno.Zkrátka - vědecky pracoval.
Petra čekal šéf.Ááááá,soudruh Pondělíček se už vyspal a úkolů je přitom tolik atd. atd. atd.Návštěvník z budoucnosti byl zatlačen do pozadí.
Když Petr s úlevou opouštěl pochmurnou chlebodárnou budovu, zamávalo s ním pouliční vedro a oslnivá podívaná neberoucí konce. Vracel se pěšky a stálo to za to.Když se ohlížel za jedním rusovlasým stvořením,málem ho přejel žigulík.
V suchochmatu,jak říkávala jeho babička dvoufrontovému systému na košíčky a na pokladnu,zakoupil olejovky,jejichž cena ho překvapila,veku,u níž ho překvapil menší rozměr za stejnou cenu,a dvě láhve smíchovského,v nichž ho žádné překvapení čekat nemohlo.Víc lahví se do aktovky nevešlo.Budu je muset šoupnout do výparníku, aby se to dalo pít,řekl si.
Obloha se zatahovala,vzduch houstl jako krupicová kaše a Petr přidával do kroku.Do domovních vrat,kde postával Tůma,vběhl už úplně promočený.
Při večeři se z Tůmy vyklubal nemluvný a hltavý pavouk.
Po nějaké chvíli trapného mlčení a pokusů o rozproudění konverzace,dal se Petr do mytí nádobí.Tůma zatím přešel do obýváku a začal něco psát.Petr umyl z nudy ještě vanu,vyčistil si boty,vypral košili.Když už nevěděl,co by dělal,vzal si knihu,sedl si v kuchyni ke stolu a pokoušel se číst.V odlesku skla knihovny viděl,jak Tůma přepočítával peníze,zapisuje si,kolik vydal a kolik mu zbývá.

Ve středu večer byl už o něco hovornější.Hodně se vyptával a dostával opatrné odpovědi.Proto o nás v budoucnosti vědí asi tolik,co my známe z vyprávění našich dědečků/jo,za Rakouska.../.
Petr se zeptal na stroj času a tentokrát nebyl kupodivu odmítnut.
"V podstatě je to strašně jednoduché.Tak jednoduché,že jsem dnes v jednom řeznictví potkal Jandu ze sousední ulice.Ten starý koumák už na téemku přišel a je tu na černo.Je to pouze otázka času a bude se to tady takovými Jandy jen hemžit.Cestovat v čase se dá na mnoho způsobů.Zajímalo by mě,jak se tam ten Janda dostal. Já bych ho typoval na upravenou popelnici.Měl bych to vlastně oznámit,ale ten jeho sígr by mi vytloukl okna."
"V popelnici?"
"Jejda,jen vědět jak."
"Tak proto se v nich někteří lidé hrabou,tak proto se nám ztrácej ze dvora!"
"To nemusí být tím.Ono to jde i v rakvi,"obhajoval Tůma své současníky.
Zbytek večera strávili u televize.Tůma zíral nadšeně a zaníceně jako malé dítě,střídal oba programy a nemohl se nabažit.

FV SSM 1609

Petr podřimoval v křesle a z přemýšlení nad budoucností usnul.

Nadešel čtvrtek.Holky oblečené à la chytrá horákyně se obzvláště vydařily.Petr se vracel domů a s lítostí myslil na blížící se podzim,kdy bude už jen slepě pospíchat.A také mu bylo líto,že se zřejmě nedožije renesance starokrétské módy,na niž Tůma vzpomínal s takovou nostalgií.

Dali.se do obligátní studené večeře.Historika středeční rozjařenost opustila.Žvýkal buřty s cibulí a myslel zjevně na něco jiného.Vrátil nákupní tašku,kterou si ráno vypůjčil.

"Tak co?Nakoupil?"zeptal se Petr.

"Vlastně jsem ji ani nepotřeboval,"vyhnul se Tůma přímé odpovědi.

"A co jste chtěl?Nesehnal jste to?"

"Ale sehnat by to šlo..."

"Tak proč jste to nekoupil?"

"Mohlo by se to zkazit,a pak - rozmyslel jsem si to.Za ten průšvih mi to nestojí."

"Takže jste nekoupil vůbec nic?"dotíral Petr.

"Ale ano",ztišil Tůma hlas."Žiletky,rtěnku a tohle malinký autíčko pro kluka.To se dá schovat v kapse."Vychytrale se usmál a mrkl pravým okem.

Pak zalezl do obýváku a znova počítal a psal a podtrhával a škrtal.

Kolem jedenácté odložil tužku,obrátil se na Petra a pokýval hlavou."Každou chvíli odcestuju."

"A co kdybyste jednou uše neodcestoval?"

"To přece nejde,mám povoleny jen tři dny.A pak mám rodinu!"

"Ale vždyť je to úplně jedno,ne?Stejně se vrátíte přibližně ve stejnou dobu,jako jste vycestoval."

"To sice ano,ale jsou tu předpisy a tak.Pořádek musí být. Svůj odchod stejně nemůžu ovlivnit.Všechno řídí operátor téemky."

Pod okny se někdo snažil nastartovat vůz.Když se konečně rozjel,bylo ticho.Takové to tíživé ticho,ten okamžik,kdy už si není co říct,kdy se jen čeká,až se vlak konečně rozjede.

"Cíl cesty jste splnil?"

"Ano,bylo to velice efektivní."

"A smím se zeptat,co to vlastně bylo?"

Tůma se rozhlédl a tlumeně řekl:"Vliv výkladních skříní na výši nákupů se zřetelem k letnímu období ve čtvrté čtvrtině dvacátého století."

"A k čemu vám to bude?"

"K ničemu,upřímně řečeno,ale jak jinak bych se sem podíval?"

Vrčela lednička,o patro výš tlouklo kladivo,někde plakalo malé dítě.

"První den jste se mě ptal na budoucnost,"promluvil Tůma sám od sebe a odmlčel se.Pak vyhrkl:"Dělejte sakra něco!"

Odvrátil hlavu,jako by se zastyděl.

"Ale co?Co?"

Tůma se rozvlnil,rozmazal se,jako by byl za sklem potřeným indulonou,a zmizel.

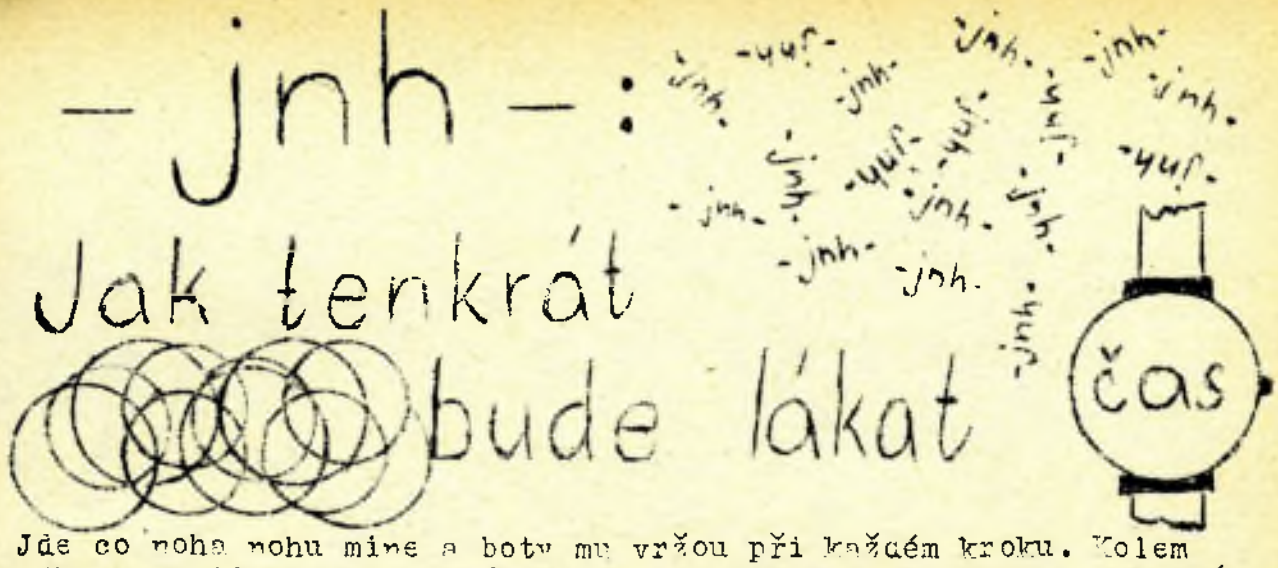
Na konferenčním stolku ležely žiletky,rtěnka a autíčko v barevné krabičce.

Petr si ani na okamžik nepomyslel,že by je Tůma zapomněl.

Rovněž si nemyslel,že by to byl dar.

Bylo však léto osamělých připitomělých mužů a klapajících a pohupujících se chodníků.A to my,poustevníci s hladovými očima,máme úplně jiné starosti.

-jnh-: Jak tenkrát bude lákat

Jde co noha nohu mine a boty mu vrčou při každém kroku. Kolem něho a proti němu se valí dravý a neurvalý dav. Obloha je nízká a vysoké domy se naklánějí do ulice, jen se překotit. Proplétá se pod lešením, odbočuje z hlavní třídy a uniká do klidu starobylých uliček, hrbolaté dlažby, opryskaných fasád a mladičkých bříz vyrůstajících z okapů. Za okny mňoukají kočky, v klecích na bidýlku poskakují andulky, na dvorcích vřískají děti. A on jde, zvolna, bez cíle. Pouze když spatří v průjezdu popelnice, jako by jeho potulování dostalo konečně smysl. Obživne, skoro běží, zvedá jedno víko za druhým, noří ruku do změti odpadků, šátrá, přehrabuje a brumlá si: "Tady ne, tady taky ne, ale někde to přece musí bejt..."

Emigrovali jsme v časovnici. Je to takovej kovovej válec s víkem něco přes metr vysokej. Táta do toho přidal několik dalších věciček, ale to tady není podstatný. Jednak nemusíte vědět všechno, jednak byste tomu nerozuměli stejně jako já.

Tu časovnici používal něco přes rok. Vždycky vodfrčel někam do minulosti a přivážel vodtamtud samý príma věci. Tu čokoládu, tu maso, tu banány nebo kokosáky, dámský punčochy, žvejkačky, zkrátka všechno možný.

Jenže časem v tom začal bejt binec. Jednou jsme měli dva táty, protože se táta vrátil ještě před vojezdem. Jednou na sebe bafnul z časovnice, zrovna když se do ní chystal vlízt, a málem z toho měl infarkt. A k tomu se do toho ještě pletly nějaký paradoksy. Zkrátka byla to makačka na bednu.

Na jedný výpravě se mu pak podařilo v řeznictvím potkat toho poseru Tůmu z Historickýho ústavu, co bydlí u nás za rohem a cestuje tam každou chvíli, ale domů nic nepřiveze. Manželce tvrdí, že tam dohromady nic nemaj, ale ve skutečnosti má strach. Von to není zlej člověk, ale v tý svý podělanosti by moh tátu práskout.

A navíc jsme už nemohli v baráku vydržet kvůli Krajzlovi. Copak můžem za to, že sousedka tenkrát spadla do toho výkopu před domem tak nešťastně, že jsme po ní mohli zabrat byt a získat tak celou pavlač pro sebe? Nebo za to, že Krajzl má dva plus jedna, manželku, ještě čipernou tchyni, dva syny a nezletilou dceru s outěžkem, za kterej může Jára Němeček z Libně, kterej se pochopitelně nastěhuje ke Krajzlům?

Vono tři plus jedna pro čtyřčlennou rodinu dovede zahejbat žlučí kdekomu. Takhle si nežijou pomalu ani ministerský famílie. Tři rodiny se tísněj v jedný vile, a když manželé ráno vodfrčej rikšama za státnickejma povinnostma, tak ženskejm zbejvaj jen každodenní třenice vo jeden bicykl. A co je to platný, že má zadní kolo vyplejtany a dvě brašny se státním znakem?

A tak partaje fandily Krajzlovi, i když ani jeho příliš v lásce neměly. Kdyby ten kvartýr naboural Krajzl, tak jsme měli barák na svý straně my. A to lidi neveděli, jak si žijem!

FV SSM 1611

Krátce na to, co našli Macháčkovou ve výkopu s tržnou ránou na hlavě způsobenou nejspíš nešťastným pádem, jak usoudil přivolanej doktor a taky to tak potvrdil policajtům, tak se Krajzl rozběh na byták. Jenže otec tam byl před ním s aktovkou nabitou deseti kilama pravyho bůčku, kterej snadno zastínil Krajzlovu obálku a celou záležitost, hrozící přerůst v něco nechutnýho, spravedlivě a sám od sebe vyřešil. Občansky soužití se tím ale nevyřešilo. Co si budem povídat.

Když jsme se teda rozhodli, že se vystěhujem, a rozhlásili to prostřednictvím babky Kvasničkovy po celým baráku a několika přilehlejch ulicích, poměry se vo něco uklidnily a sem tam nám někdo odpověděl na pozdrav.

Krajzl a vůbec všichni měli stejně utřít nos. Táta chytře využil poslední venkovský módy jezdit o výkendech na byt. Venkovský byli totiž parádně zazobaný, dobře živený a celí vzteklí na vobjekt nebo byt v Praze. Už jsme čekali, kdy někdo zašmelí stanice bejvalýho metra, ale kvůli potkanům nebyl vo ně moc velkej zájem a na stanici Můstek se podle smradu předpovídalo počasí.

Hurych byl přesvědčenej, že táta je ucimprenej pitomec, když požaduje za tak luxusní byt s dekretem jenom kufr starejch neplatnejch bankovek, ktery se léta válely u Hurychů na půdě a časemmely posloužit k vytapetování vejminku. Von to byl spíš lodák a pěkně naditej. Tak naditej, že když ho Hurychův šofér vynes až k nám do čtvrtýho patra, tak nevodmít panáka.

Když si plácli, Hurych se zálibně rozhlíd po vobejváku, zamlaskal a řek: "A teď se může jít Karoch s tou svou pitomou garsónkou v Ďáblicích vycpat. Támdle dám stereo, to mi udělá Jožka, támdle na poličku koupim mixér a pod vokno by se hodil vysavač. Bude to stylový. A tadyv na stoleček postavím televizor. Sehnal jsem perfektní kus-ještě s obrazovkou!"Voči mu svítily štestím.

"Takže příští tejden to bude volný, že jo?" ujišťoval se novopečenej bytovkář už aspoň podesátý.

Na odchodu se zeptal: "A kampak vy? Na venek? Za zdravou?"

"Tak nějak," odtušil otec.

Vyprovodili jsme Hurycha před dům.

Měl dodela zachovanýho trabanta s ještě původníma gumama a se sklem ve všech voknech. Voba koně měli v uchu modrou známku vod veterinárně-technický kontroly.

"Takovýho fáro by vám moh záviděť i prezident," řek otec, aby řeč nestála.

Hurych se polichocenně usmál a poplácal blatník.

"No, maj už něco za sebou, ale pár let ještě posloužej, to jo že né. Za mlada, to víte, bylmotorismus pro mě všechno, rychlost, prach, dálky...Však jsme se s maminou taky něco narajzovali...," zasnil se. "Plzeň,Pardubice, jednou jsme byli až na Moravě...Mládí... Teď už chce jeden spíš klid. Koně přenechám synovi a koupím si pár volů. Já už nikam nespěchám."

"To máte recht," souhlasil otec.

"Vodstěhuju se sem," pokračoval Hurych, "a budu si užívat stáří."

"A kde jste si dal namalovat toho krásnýho Lenóna? Je jako živej," ukázala máma na dvířka.

"Pěknej, že jo?" rozzářil se Hurych. "To kluk vod sousedů. Je to takovej šikula. Věru, čipernej mládenec, která ho dostane, ta si může všech deset voblízmout, ten se ve světě nezatratí. A taky si příde na pěkný peníze, to jo. Ale práci zas vodvede, to se musí nechat."

Pak Hurych nastoupil, šofér zapráskal bičem a u chodníku osamělo pár kobližků, který Kvasničková shrábla na lopatku a vyklopila je na parapet svýho přízemního vokna. Až přijde zima, jako by je našla.

Když jsem druhej den přišel ze školy, tela ne rovnou ze školy, ještě jsme s klukama prolejzali trosky žižkovskejch panelá̊ků, tak otec seděl ze stolem a ani se neptal, kde jsem zase byl. Jenom na mě zamžoural přes věčně unatlaný brejle, usrk ze starý kokosový skořápky rum, z ní to prej chutná nejlíp, a hned mě zahnal do práce.

Ještě tři hodiny na to jsem dřepěl na podlaze a přehraboval se v tý barevný haldě vod Hurychů. Vospalostí jsem už neviděl na voči.

"Ne ty hnědý, pitomče, ty zelený, ty zelený mi podávej," křik táta nabroušeně.

Rozumu jsem pravda moc nepobral, vono taky nebylo kde, ale z tý změti by byl major i Krajzl a je to inženýr.

Když jsem se táty už ponatý zeptal, jestli chce ty zelený s tím fousatým chlapíkem nebo ty zelený s mužským a ženskou, smutně se na mě podíval a řek už mírnějc: "Dolary až potom, Karlíku."

Usrk ze skořápky, dlouze šlastně áááááácnul, pak zavrtěl hlavou a podíval se na mámu.

"Po kom to dítě je...," zeptal se zřejmě sám sebe, protože máma ani nezvedla hlavu a dál počítala dvakrát do padesáti. Tu druhou padesátku pak vždycky vobráceně položila na tu první a celou hromádku přistrčila Evě, která ji převázala cukršpagátem a hodila do kufru k ostatním.

"Všecko chce systém," prohlásil otec. "Perfektní příprava je základ všeho. Pak se budem líp orientovat. A ty si posněď," dal mi pohlavek, "ať máme ty koruny dneska hotový."

Eva na ni udělala ksicht, ale naštěstí si toho nevšim. Sklepával štůsek ohmatanejch stokorun a podával je přes stůl mámě.

A tak jsme se jednoho krásnýho dne shromáždili celá rodina dole ve sklepě. Cestovat jsme museli jeden po druhým, protože čtyřčlenná rodina se najednou do jedný časovnice nevejde. Živá tedy určitě ne.

Jako nejmladší jsem měl vyrazit první, pak Eva, máma a nakonec otec, kterej měl ještě zahladit případný stopy. Ničeho se prej nemáme bát, protože všecko je přezkoušený, prověřený a seřízený. Má na mě čekat pan Jindřich.

"A hlavně nezapomeň pozdravit," připomněla mi maminka.

"A hlavně si vyndej tu náušnici z nosu," dodal otec, "tam se to nenosí."

Tma v časovnici voněla kovem. Vždycky jsem si myslel, že tma je nehybná, že je těžká, že se lení jako med. Tahle tma se lehce chvěla. A když se dochvěla, zaslechl jsem zvenčí veselej hlahol.

Zved jsem víko a spatřil celou naší rodinku v družný zábavě s nějakým mladým mužským v modrým vobleku, kterej držel v ruce svíčku.

Zklamaně jsem vykřikl: "Tati, vono to nefunguje!"

Všichni se na mě podívali a táta se zasmál.

"Helene, junior už je tady taky."

Máma se na mě přísně podívala.

"Dobrý den," vyhrkl jsem.

"Čau," zahalekal pan Jindřich a podal mi ruku. "Všecko je v pořádku. Jenom se v outěsu objevila taková menší chybička. Asi to nějak prokluzuje. Mátu máš tady u sebe od včerejška."

Minulost jsem si představoval vždycky trochu jinak. Ale sklep byl úplně stejně špinavej, opršenej a páchnoucí zatuchlou sklepovinou jako dřív. Jako dřív... to dřív vlastně teprve bude.

"Můžeme tedy nahoru, ne?" vyzval nás pan Jindřich a šel napřed po prošlapanejch točitejch schodech.

Vyšli jsme do přízemí. Pan Jindřich sfouknul svíčku a rázem

FV SSM 1612

byla tma jako v pytli. Ale jenom na chvilku, protože něco cvaklo a najednou byl den. Jako by nějakej rozmařilec zapálil sto loučí najednou. V životě jsem nic takovýho neviděl a to jsem se jednou vloudil do zámecký zahrady a viděl jsem přes okno banket u bretaňskýho konzula. Ségra něco takovýho určitě taky v životě neviděla, ale dělala jako by nic. Dospělý slečny přece nic nemůže překvapit.

"Jůůů!" to bylo jediný, na co jsem se zmoh.

V tom okamžiku vrazil oslepenej otec panu Jindřichovi do zad. Pan Jindřich se rychle chytil zábradlí, a když se zase narovnal, votočil se ke mně a prones záhadnou větu: "Tady to už de."

Co tady mělo jít, nevím. My každopádně šli dál po schodech do bytu, kde jsme ještě včera bydleli, kde vlastně budeme bydlet a už nebudeme bydlet.

A na zdi svítila taková malá skleníčka, až z toho bolely oči.

Pan Jindřich s náma ještě nějakou dobu bydlel. Přes den s našima létal po úřadech a večer vodil ségru do kina.

Mě poslali do školy. Ubrali mi pár let, a tak jsem chodil už podruhý do třetí třídy. Všude jsem měl říkat, že jsme se přistěhovali z venku.

Pak jednoho dne pan Jindřich převzal od otce několik balíčků těch zelenych bankovek s fousatým oplepem a rozloučil se. Ségra brečela.

"Kam jdete?" zeptal jsem se.

Zasmál se: "Udělám to jako vy, ale ne v čase."

Vod tý doby jsme vo něm neslyšeli.

Ségra pak rychle sbalila nějakýho Švarce a do měsíce byla svatba. Za sedum měsíců se jim narodila nádherná třípůlkilová nedonošená Boženka.

"Jako u Krajzlů to u nás nebude," rozhodl otec a koupil mladejm byt.

A LÉTA ŠLA.

Všichni jsme se uchytili a máme se dobře. Švarcovi prodávaj ovoce a zeleninu a já se vyučil řezníkem. Boženka se dobře učí a dáme ji na medicínu. Táta s mámou jsou už v důchodu a celej rok by mohli bejt na chalupě. Máma by sice ráda, ale musí se starat o tátu, kterej nechce. Nějak nám zestár a máme strach, že se zbláznil. Trpí vidinama, že potkává svý známý z budoucnosti, jak spěchaj po ulicích s nadupanýma nákupníma taškama a dělaj, že ho neviděj. "A pak má bejt něco k dostání," nadává, jako bysme my nesehnali všecko všeličko. Že prej chce domů, že se mu stejská. Ale kde je časovnici konec. A tak se celej den courá po ulicích ve špinavým hubertusu a boty mu vrzou při každým kroku a dělá nám vostudu.

\- x - x - x - x - x -

Poznámka redakce:

Obě tyto povídky spadají do díla Honzy Hlavičky, jejíž třetí průklep 'y' Zdeňkem Rampasem ztracen a oplakáván ve "Svatém Grálu" - vítězné to povídce naší soutěže "o cenu Huňáče zeleného" v roce 1984.

Doufáme, že po otištění všech čtyř povídek nevyústí případná jejich ztráta Zdeňkem R. do "hrůzostrašného" příběhu, popisovaném ve Svatém Grálu, podobnému "Star Wars"....